

ΙΔΙΣΣΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Eugène Scribe

Εν σφάλμα [Une faute]

Δράμα εις πράξεις δύο

Μετάφραση: Ι. Χ. Κουρτέλη

Πισσός, Αθήνα

1. περ. Β', τχ. 17 (11 Νοεμβρίου 1894), σ. 1-3
2. περ. Β', τχ. 18 (15 Νοεμβρίου 1894), σ. 1-4
3. περ. Β', τχ. 19 (1 Δεκεμβρίου 1894), σ. 4-7
4. περ. Β', τχ. 20 (15 Δεκεμβρίου 1894), σ. 11-14
5. περ. Β', τχ. 21 (1 Ιανουαρίου 1895), σ. 8-12
6. περ. Β', τχ. 22, (15 Ιανουαρίου 1895), σ. 11-14
7. περ. Β', τχ. 23 (1 Φεβρουαρίου 1895), σ. 13-16
8. περ. Β', τχ. 24 (15 Φεβρουαρίου 1895), σ. 12-15
9. περ. Β', τχ. 25 (1 Μαρτίου 1895), σ. 6-11

[Σ.σ. από το τελευταίο τεύχος λείπουν οι σελίδες 9 και 10]

ΙΔΙΣΣΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Τῆ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1894. — ΔΡΙΘ. 16.

1. Ε. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ (*)

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ἦτο

Ι. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΔΕΒΑΛΛΙΕΡ.

ΑΙΜΑΙΑ, σύζυγός του.

Κυρία ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ, θεία τῆς Αιμαίας.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ, γηραιός υπηρέτης.

ΓΡΙΖΑΡ, λεπτοουργός.

ΜΑΡΓΑΡ., σύζυγος τοῦ Γριζάρ, ράπτρια.

Συγγενεῖς καὶ οἰκειοὶ τοῦ Ἑρνέστου.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ μεγάρῳ Δεβαλλιέρ, ἐν Τολώσση.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἴθουσα ἀνοιγομένη ἐπὶ κήπου εἰς τὸ βάθος. — Θύραι ἐκατέρωθεν. — Ἀριστερῆ τράπεζα, ἑτέρα δὲ μικρά, μονόπους, δεξιῆ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μαργαρώ, καθήμενὴ δεξιῆ καὶ νεχελῶς ἀσχολουμένη

(*) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ σκηνῆς ἀδασκαλία ἀνευ τῆς συναίνεσης τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ἰλισσοῦ.

εἰς ραπτικὴν ἐργασίαν. Γριζάρ, ἀριστερῆ, γράφων παρὰ τὴν τράπεζαν.

ΓΡΙΖΑΡ

(ἀναγινώσκων).

«Σημείωσις τῶν ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας ὀυποφαινόμενος Γριζάρ, ἀρχιλεπτοουργός, ἔκαμε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου κόμητος Δεβαλλιέρ». Τὸ ὄρειότερον μέγαρον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὰ περίχωρα τῆς Τολώσσης... Ἀπέραντον κτίριον τοῦ μεσαιῶνος, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶχεν ἀνάγκην ἐπισκευῆς ἀπὸ θεμελιῶν... (Διακοπόμενος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του) Μαργαρώ, γυναίκα... Κυρία Γριζάρ!

ΜΑΡΓΑΡΩ

Τί εἶνε;

ΓΡΙΖΑΡ

Τί κάμνεις ἐκεῖ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἐγώ;... καταγίνομαι εἰς τὸ φόρεμα τῆς Κυρίας.

ΓΡΙΖΑΡ

Δὲν εἶνε ἀλήθεια... Ἦσουν πάλι ἀφηρημένη καὶ αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει... Ἦ μήπως θὰ κάμης καὶ σὺ ὡσάν τὴν κυρίαν κόμησσαν, ἡ ὁποία, ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα, εἶνε ὅλο μελαγχολική, ὅλο σκεπτική, ὅλο ἀδιάθετη; Ἐκείνη ὅμως εἶνε μεγάλη κυρία, ἔχει ἓνα παλάτι ἀπέραντον. περιουσίαν λαμπρὰν καὶ τῆς μένει καιρὸς διὰ νὰ ἀρρωστᾷ... Ἀλλὰ σὺ, μία ράπτρια, νὰ εἶσαι μελαγχολική, εἶνε ἀνόητον,* τὸ καταλαμβάνεις: διότι μὲ αὐτὰ ἡ ἐργασία σου δὲν πηγαίνει ἐμπρός.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Σὺ πάντοτε ἔχεις σύστημα νὰ γουναίλῃς...

ΓΡΙΖΑΡ

(ἐγχειρόμενος καὶ πλησιάζων αὐτήν).

Μὰ εἰδέσεις ὅτι δὲν εἴμφορῶ νὰ σὲ ἐννοήσω πλέον; Εἴμεθα παντρεμμένοι τέσσερα χρόνια τώρα, καὶ πάντοτε ἦσαν ζωηρά, χαρούμενη... ἐγὼ ἐρροκάνιζα, ἐσὺ ἐρραβες τραγουδώντας τὴν Κυριακὴ ἐστολιζόσανε καὶ ἐπηγαίναμε περίπατο, ἐνῶ τώρα τῆς γιορτάδες... Χθές, παραδείγματος χάριν, ποῦ εἰδείπνησες; ποῦ ἐπέρασες τὴ βραδείά σου;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Εἰς τῆς θείας μου, τῆς κυρίας Σαρλῆ.

ΓΡΙΖΑΡ

Καὶ πῶς δὲν μ' ἐπροσκάλεσε κ' ἐμένα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἐγύρισα περίπατο μὲ τὰ δυὸ μας ἀγόρικα, ἀναγκάσθηκα τὸ βράδυ νὰ τὰ σηκώσω καὶ τὰ δυὸ ἀγκαλιά, ἐπειδὴ ἦταν κουρασμένα, καὶ νὰ γυρίσω εἰς τὸ σπῆτι θυμωμένος;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἐσὺ δά, πάντοτε θυμώνεις.

ΓΡΙΖΑΡ

Πάντοτε ὄχι, κάπου, κάπου, τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ μὲ τὸ δίκιο μου... Ἐπειτα, ὅταν μ' ἐπῆρες, ἐγνώριζες τὸν χαρακτήρα μου... ὥστε ἐσὺ ἀλλάζεις καὶ ὄχι ἐγώ.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἄοχι δά!

ΓΡΙΖΑΡ

Μάλιστα, μάλιστα... εἶνε κάμποσος καιρὸς...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Καλὲ τί λόγια εἶν' αὐτά; Μάθε, κύριε Γριζάρ, ὅτι...

ΓΡΙΖΑΡ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ κακοφαίνεται καὶ νὰ λοκκινίζης... Ἄλλὰ πιωπῆ, διότι ἐρχεται ὁ γέρο Βαλτάσαρ, ὁ ἐξαδελφός μου καὶ ἐπιστάτης τοῦ μεγάρου. Αὐτός δά ἂν εἶνε κ' ἂν εἶνε γρυνιάρης; τὸ ἔχει φυσικό.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΑΡΓΑΡΩ *(καθημένη)* ΓΡΙΖΑΡ, ΒΑΛΤΑΣΑΡ.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ἐρχόμενος ἐκ τοῦ βάθους).

Μὰ αὐτὸ καταντᾷ φοβερόν! Τί κατάστασις εἶνε αὐτή! Νέας ταπετσαρίας ἀπ' ἐδῶ, νέοι χρωματισμοὶ ἀπ' ἐκεῖ, χρυσώματα, στιλιώματα, μεταβολαὶ παντροῦ... δὲν εἶνε πλέον τὸ εἶδιον μεγάρου... ἐγώ, τοῦλάχιστον, δυτικολεύομαι ἄ τὸ γνωρίσω...

ΓΡΙΖΑΡ

Καὶ βέβαια, ἐξαδελφε, τὸ ἐκάμαμεν ἐνα Παρισινὸ μπιζουδάκι... Εὐρίσκεις τίποτε καλὸν εἰς τοῦτο;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πῶς ὄχι! Ὁ καυμένος ὁ ἀφέντης μου, ὁ ἴποιος, ὅταν μετὰ ἐνὸς ἔτους ἐξορίαν ἐπανέληθ, ἂν ποτε ἐπανέληθ, μὲ τὴν χαρὰν νὰ ἔλθῃ νὰ ἰδῇ πάλιν τὸ μέγαρον τῶν προγόνων του, δὲν θὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ... θὰ νομίσῃ ὅτι εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰ ξένα. Τοῦλάχιστον ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθην καὶ ἐμεγάλωσα ἐδῶ μέσα, ὅπου κάθε πέτρα καὶ κάθε στύλος μοῦ φέρνει καὶ μίαν ἀνάμνησι, μοῦ φαίνεται τώρα παράξενον... Ἦθελα καὶ τὸ μέγαρον νὰ φαίνεται γεροντικόν σὰν κ' ἐμένα, καὶ ὄχι νὰ ξαναγεῖται αὐτὸ μόνον... Τέλος πάντων, ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριός μου... *(Πῆρε τὸν Γριζάρ, πλησιάζοντα καὶ δεικνύοντα αὐτῷ τὴν σημείωσίν του)* Τί εἶνε αὐτό;

ΓΡΙΖΑΡ

Ὁ λογαριασμός τῶν ἐπισκευῶν, τὰς ὁποίας ἐκάμα καὶ τὸν ὁποῖον κατέστρωσα μὲ ὅλην τὴν εὐσυνειδησίαν, διότι ἀφοῦ σύ, ἐξαδελφέ μου, μοῦ ἐπρομήθευσες τὰς ἐργασίας αὐτὰς τοῦ μεγάρου, δὲν ἐπιθυμῶ νά...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(παρατηρῶν τὴν σημείωσιν).

Τὰ ἐπέρασες ὅλα;

ΓΡΙΖΑΡ

Ἄολα, ὅλα.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(διατρέχων τὴν σημείωσιν).

Τί περιττὰ ἔξοδα! τί σπατάλη! Τέλος πάντων, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἐμεῖ, ἀφοῦ τὸ διατάξεν ὁ ἀφέντης διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν...

ΓΡΙΖΑΡ

Φυσικά! Γυναικοῦλα τόσον νέα, τόσον καλή, καὶ πρὸ πάντων τόσον ὀραία! Ἀπὸ τὰ ὀλόμαυρα καὶ μεγάλα μάτια τῆς μόνον φαίνεται πῶς εἶνε Ἰσπανίς.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ναί... κόρη ἐνὸς ἄλλοτε πρέσβους τῆς Ἰσπανίας ἐν Παρισίους, τὴν ὅποιαν ὁ κύριός μου ἠγάπησεν ὡς τρολλὸς καὶ τὴν ἐνυμνήθη ἀπίσως, ὡσὰν νὰ μὴν εἴμποροῦτε νὰ ἐυλέξῃ μίαν Γαλλίδα! ἢ μήπως κ' Ἰσπανίδες εἶνε καὶ λίτσοι;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Πολὺ κολακευτικόν διὰ τὴν κυρίαν...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Καὶ μήπως ἔγω ἀνάγκην νὰ κάμω καὶ κείας, κυρία Γριζάρ; Εἰδέσεις νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ σύστημά μου;

ΜΑΡΓΑΡΩ

"Όχι βέβαια, ἀλλ' ἂν ἡ κυρία σὰς ἤκουε....

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Καὶ τί μὲ μέλλει ! Ἐδῶ εἰμπορῶ νὰ ὁμιλῶ ἐλευθέρως... Ὁ κόμης Δεβαλλιέρ, ὁ κύριός μου, εἰς τοῦ ὀπρίου τὴν γέννησιν παρευρέθη, τὸν ὁποῖον ἀνέθεψα, τὸν ὁποῖον ἐσήκωσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μοῦ ἔχει εἰπῆ ρητῶς : « Βαλτάσαρ, ἐνόσω, ζῶ θὰ μένης ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... » Καί, ἐγνωσίτε, αὐτὸ ἔκτοτε τὸ ἔχω ὑπὸ καλὴν ἀμειψίωσιν, διότι σεῖς δὲν γνωρίζετε τί θησαυρός εἶνε ὁ αὐθέντης μου !... ἡ τιμὴ προσωποποιημένη... χρυσὴ καρδιά... ὁ ἀγαθώτερος νέος ποῦ εἰμπορεῖ ποτε νὰ ὑπάρξῃ... καὶ ἂν ὁ θεὸς ἦτο δίκαιος, ὁ κύριός μου ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ ἕναν ἄγγελον.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Μὰ νομίζω ὅτι δὲν ἔκαμε καὶ κακὴν ἐκλογὴν... τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε διὰ τὴν κυρίαν ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἐγὼ... καὶ μήπως λέγω τίποτε ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ τρόπος σας...

ΓΡΙΖΑΡ

Ἀλήθεια, ἐξάδελφε, ἔχεις ἕνα τρόπον...

ΜΑΡΓΑΡΩ

(Ἐπιτιμωμένη καὶ πλησιάζουσα τῶν Βαλτάσαρ).

Μήπως ἐδῶ δὲν τὴν ἐκτιμοῦν καὶ δὲν τὴν ἀγαποῦν ὅλοι ; Μήπως δὲν εὐεργετῆ ὅλον τὸν κόσμον ; Μήπως ἡ διαγωγὴ τῆς δὲν εἶνε παραδειγματικὴ ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πιθανόν... δὲν λέγω ὄχι...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἐντοσούτω ἕνα χρόνον τώρα ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἔχει ἀρίστη ἐδῶ εἰς τὸ μέγαρον, μὲ τὴν θεῖαν τῆς ὡς μόνην συντροφιάν, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου διασκεδαστικόν...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Βέβαια ! ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος δὲν εἶνε ποτὲ διασκεδαστικὸν πρᾶγμα, καὶ ἐνὸς ἔτους σταθερότης εἶνε πολὺ... μεταβάλλεται καὶ οὐκ εἶνε...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ὅσω δὰ περὶ σταθερότητος, ἂς μὴ λέμε ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχετε περισσότερὴ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ὅτι δὲν μεταβάλλεσθε... Ἀπόδειξις σεῖς πρώτος, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε εἴσθε ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν κυρίαν κόμησσαν.

ΓΡΙΖΑΡ

Ναί, ἐξάδελφε, ἔπεφτες στὴ φωτιὰ πρὸς χάριν τῆς.. Ἴσα, ἴσα, ἐνθυμείσαι ὅταν συνέβη μία

μικρὰ πυρκαϊὰ εἰς τὸ μέγαρον, πῶς ἔτρεξες, καὶ ἐπληρώθη; μάλιστα εἰς τὸ πόδι, διὰ νὰ σώσῃς τὴν κυρίαν ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἐνῶ τώρα, ἅμα τὴν ἐπαινοῦν, φαίνεσθε ὅταν δυσαρεστημένοι, ὅταν νὰ ἔχετε τίποτε ἐναντίον τῆς...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ποῖος τὸ εἶπε ; Μήπως τὴν κατηγορεῖς ; Μήπως τὰ ἔχω μαζὺ τῆς ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἀλλὰ μὲ ποῖον ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Μὲ τὴν θεῖαν τῆς, μὲ τὴν κυρίαν Δαρμαντιέρ...

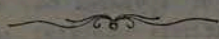
ΜΑΡΓΑΡΩ

Μὲ τὴν νοιά μου ; Μὰ αὐτὴ ἡ καυμένη εἶνε πολὺ καλὴ γυναῖκα κατὰ βᾶθος...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Μάλιστα ! μία σωστὴ Ἰσπανίς, ἡ ὁποία, μὲ τὰς μεσαιωνικὰς τῆς ἰδέας, βλέπει παντοῦ Ροδερίγους καὶ ἥρωας μυθιστορημάτων... Ὁραῖος σύμβουλος καὶ ὁδηγὸς διὰ μίαν νέαν δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἄπειρον τοῦ κόσμου !

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΔΙΣΣΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1894. — ΑΡΙΘ. 17.

2. E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια: ἴδ. ἀρ. 16].

ΜΑΡΓΑΡΩ

Αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε πρὸς ἔπαινον τῆς κυρίας κομίσσης, ἢ ὅποια μὲ ὄλ' αὐτὰ ποῦ λέτε, συμπεριφέρεται τόσον καλά. Ἄλλ' ἐμεῖς ἢ πτωχαῖς γυναῖκες ἔχουμε πάντοτε ἄδικον... (Ἐπαρκαθῆται).

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Βέβαια! διότι δὲν ἔχετε ποτὲ δίκαιον.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Πό, πό, τί προσβολή! Μολονότι, τὸ ζῆυρουμε δά, ὁ κύρ Βαλτάσαρ δὲν σκατίζεται πολὺ πολὺ ἀπὸ εὐγένειαις...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Χθὲς ὅμως ἐρέρθην εὐγενέστερος ἀπὸ σᾶς, διότι σᾶς ἐχαιρέτισα δυὸ φορὰς ἐπανειλημμένως καὶ σεῖς ἐκάματε πῶς δὲν μὲ εἶδατε...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ποῦ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Εἰς τὸν δημόσιον κήπον, ὅπου ἐπεριπατοῦσατε μὲ συντροφιάν...

ΓΡΙΖΑΡ

Ἐβγήκες λοιπὸν χθὲς περίπατον μὲ τὴν θείαν σου;

ΜΑΡΓΑΡΩ

(νεύουσα χαμηλά).

Ναί...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(μετὰ δυσπιστίας προσβλέπων τὴν Μαργαρώ).

Ἄ, ἐξ' ἀδελφῆ! ἢ θεία σας ἦτο ποῦ σᾶς ἔδιδε τὸν βραχίονα;

ΜΑΡΓΑΡΩ

(ικτετυτικῶς, χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

Κύριε Βαλτάσαρ!...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὡσαύτως).

Μεῖναιτε ἤσυχη! Μήπως ἐγὼ βλέπω ποτὲ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν μ' ἐνδιαφέρουν;

ΓΡΙΖΑΡ

Τί συμβαίνει;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Τίποτε ἀπολύτως... (Θίβων τὴν χεῖρά του). Θὰ ἐξετάσω τὸν λογαριασμόν σου ἀργότερα, διότι ἰδοὺ ἐργεταὶ ἢ θεία τῆς κυρίας...

ΓΡΙΖΑΡ

(δυσθύμως, ἰδίχ).

Μὰ κατὶ θὰ τρέχη ἐδῶ....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ προηγουμένοι, κυρία Λαρμαντιέρ.

κ. ΛΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(ἐρχομένη ἐκ τοῦ βάθους).

Νὰ βάλετε αὐτὰ τὰ ἀνήθη καὶ τὰς ἀνοθέμας εἰς τὸ δωμάτιόν μου... καί, πρὸ πάντων, ἄρχε μυστικότης... Βαλτάσαρ, Μαργαρώ μου, ἐδῶ εἴθε; ... Καὶ σύ, Γριζάρ, ἀφοῦ ἀπαξ ἤλθε; νὰ μείνης ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὴν γυναῖκά σου, δὲν θὰ μὰς εἶσαι περιττός...

ΜΑΡΓΑΡΩ ἢ ΓΡΙΖΛΡ

Συμβαίνει τίποτε ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Σήμερον εἶνε τὰ γενέθλια τῆς ἀνεψιάς μου, τῆς ἀγαπητῆς μου Αἰμιλίας, καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκειται ὀλίγον καλλίτερα ἀπὸ τὴν συνήθη τῆς ἀδιαθεσίαν, πρέπει νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς περιστάσεως.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἐγὼ πρώτη θὰ προσφέρω εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν τὴν ἀνθοδέσμην μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὅχι, πρόσεξε καλὰ ! Ἐγὼ θέλω κάτι ἀπρόοπτον, κάτι ἀπροσδόκητον, τὸ ὅποιον νὰ κινήσῃ τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν θαυμασμόν ὄλων μας...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ἰδίᾳ).

Τὰ ἴδια !... ρομαντισμοί... σκηναὶ θεατρικαί...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Προσεκάλεσα πολυπληθῆ συναναστροφὴν... Τὴν ἐσπέραν θὰ ἔχωμεν συμπόσιον, χορόν, πυροτεχνήματα... Ἐμεῖς μου ἀρέσει ὁ κόσμος, ὁ θόρυβος... αὐτὸ εἶνε ἡ εὐτυχία μου, πρὸ πάντων ὅταν πρόκηται διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἀνεψιάς μου. Θὰ φωταγωγῆσωμεν αἰφνιδίως τοὺς κήπους τοῦ μεγάρου καὶ τότε θὰ παρουσιασθῶμεν ὅλοι, ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ θὰ τῆς προσφέρωμεν τὰς ἀνθοδέσμας μας.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ἰδίᾳ).

Δὲν λέγει ὅτι θέλει νὰ διασκεδάσῃ αὐτὴ...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἄλλὰ διὰ τὴν λύσιν, διὰ τὴν ἀποθέωσιν, πρέπει νὰ ἐπινοήσωμεν τίποτε καταπληκτικόν... τί λέγετε, τί νὰ κάμωμεν ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Σεῖς ἠξέυρετε, νονά μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ σὺ, Βαλτάσαρ, τί φρανεῖς ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(πλησιάζων αὐτήν).

Ἐγὼ, εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ ἔλεγα ἀπλούστατα εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν τὰ ἑξῆς : « Ἀγαπητῆ μου ἀνεψιά, σήμερον εἶνε τὰ γενέθλιά σου, σοῦ εὐχομαι νὰ ζήσῃς, πρὸς δόξαν τῶν οἰκείων σου, καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου σου, ἐνθυμοῦ τὰ πρὸς αὐτὸν καθήκοντά σου ! - δού ἡ ἀνθοδέσμη σου καὶ ἔλα τῶρα νὰ σε φιλήσω... »

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὅποια πεζότης !

ΜΑΡΓΑΡΩ

Προκειμένου περὶ οἰκογενειακῆς ἐορτῆς...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Καὶ θὰ τῆς ἔλεγα ἀκόμη καὶ αὐτό : — « Ἐπειδὴ ὁ σύζυγός σου ἀπουσάζει, θεωρῶ ἀνάμυστον νὰ γίνουιν συμπόσια, χοροὶ καὶ πυροτεχνήματα ».

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βαλτάσαρ !

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἄφοῦ μου ζητεῖτε τὴν συμβουλὴν μου...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Εἶνε ἀπρεπῆς καὶ δύνασαι νὰ τὴν κρατήσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πολὺ καλὰ... ἄς ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ μὲ τίσας ἄλλας, τὰς ὁποίας δὲν μοῦ ἐζήτησαν καὶ τὰς ὁποίας ὁμως θὰ ἔκαναν καλὰ ν' ἀκολουθήσουν...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε τῆς συγκαταθέσεώς σου οὔτε τῆς λογοκρισίας σου... Κάμνω ὅ, τι μοῦ ἀρέσκει καὶ ὅ, τι θὰ ἤρρεσκε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόμητα Δεβαλλιέρ, ἂν ἦτο ἐδῶ... Διατί δὲν ἐρχεται ; Διατί μὰς ἀρίνει μόνας ἐν ὀλόκληρον ἔτος εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἐὰν ὁ κύριός μου δὲν ἐρχεται, ἔχει βεβαίως τοὺς λόγους του.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τοὺς γνωρίζεις λοιπὸν σὺ αὐτοὺς τοὺς λόγους ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ὅχι, ἀλλὰ βεβαίως θὰ εἶνε ὀρθοὶ καὶ λογικοὶ.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἄρκεῖ ! Ὑπῆγες σήμερον εἰς τὴν πόλιν ; Ἐκαμες τὴν παραγγελίαν τῆς ἀνεψιάς μου ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Μάλιστα, κυρία.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Εἶχαμεν ἐπιστολάς ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πολλάς, καθὼς καὶ ἐφημερίδας... μὲ συχωρεῖτε, τὰς ἔχω ἐδῶ.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ δὲν μοὶ τὰς δίδεις τόσῃ ὥρῃν ; Ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου ; Φέρε ! (Λαμβάνει τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀποσφραγίζει μίαν ἐξ αὐτῶν). Ἄ ! ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνεψιοῦ μου !..

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ζωηρῶς).

Τοῦ κυρίου κόμητος ; Εἶνε καλὰ, κυρία, εἶνε καλὰ ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ,

(ἀναγινώσκουσα).

Βεβαίως.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Δὲν τοῦ συνέβη τίποτε ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(ἐξακολουθοῦσα ν' ἀναγινώσκει).

Τὸ παραμικρόν.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

*Α; ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός ! Καὶ ἔπειτα, παρακάτω, κυρία, τί λέγει ; τί λέγει ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ὅτι πιθανόν νὰ εἶνε ἐδῶ ἀπόψε.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Εἶνε ἀληθές, κυρία, εἶνε ἀληθές ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ἴδού ἡ ἀποθείωσις, τὴν ὁποῖαν ἐζήτουν ! Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐορτῆς ἡ ἀριζις τοῦ συζύγου. . . Γενικὴ κατάπληξις, σκιηὴ λαμπρά ! Ἄρκει νὰ διοργανώσωμεν ἐπιτηδεῖως τὰ πράγματα, ἀλλὰ περὶ τούτου ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ. . . Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μάθῃ τίποτε ἢ ἀνεψιά μου.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

*Ὁ αὐθέντης μου, ὁ ἀγαθός μου κύριος ! Ἐγὼ πρῶτος θὰ τὸν ὑποδεχθῶ. . . θὰ τρεῖζω εἰς προϋπάντησίν του. . . Εἶπατέ μου μόνον, κυρία, ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ ἔλθῃ ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Εἶνε περιττόν ! Θέλω νὰ τερηθῇ ἡ μεγαλύτερα μυστικότης. . . Ἄλλως τε σὺ πρέπει νὰ μένῃς ἐδῶ διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς τραπέζης, τοῦ κυλικείου. . .

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

*Α, κυρία ! σὰς παρακαλῶ, ἀπαλλάξετέ με τῆς ὑπηρεσίας, διὰ σήμερον μόνον τουλάχιστον. . .

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ διατί ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Γνωρίζετε, ὅτι μὲ ὅλα μου τὰ ἐξήκοντα ἔτη, ἡ ἐργασία δὲν μὲ τρομάζει ποτέ. . . ἀλλὰ σήμερον, ἡ συγκίνησις ὅτι θὰ ἐπανάιδω τὸν κύριόν μου, μοὶ παραλύει καὶ χεῖρας καὶ νοῦν, μοὶ ἀφαιρεῖ τὰς δυνάμεις μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(προσβλέπουσα αὐτὸν μετ' οἴκτου).

Αὐτοὶ οἱ γέροντες ὑπηρεταὶ εἶνε πολὺ γελοῖοι !

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(μεταξὺ τῶν ὀδόντων).

Πόσοι ἄλλοι γελοιοῦδέστεροι τῶν ὑπηρετῶν !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βαλτάσαρ !

ΓΡΙΖΑΡ

(πλησιάζων αὐτόν).

*Ἐξάδελφε !

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

*Ε ! τί μὲ μέλλει !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Α ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ! ἐξέλθε ἀμέσως !

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Νὰ ἐξέλθω ! . . . Εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου κόμητος ; ἐκεῖνος εἶνε ὁ μόνος κύριός μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ἄλλ' εἰς τὴν ἀπουσίαν του, κυρία ἀπόλυτος εἶνε ἡ ἀνεψιά μου, ἡ ὁποία καὶ θὰ σὲ ἀποπέμψῃ ἀμέσως ὡς τῆς διηγηθῶ τὴν αὐθάδειάν σου !

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

*Ἴσως. . .

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ! . . . Θὰ ἴδωμεν ὅμως ποῖος ἐκ τῶν δύο μας, ἐγὼ ἢ ὁ αὐθάδης αὐτός ὑπηρετής. . .

ΜΑΡΓΑΡΩ ἢ ΓΡΙΖΑΡ

Πρόσεχε, ἐξάδελφε, πρόσεχε !

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον !

ΓΡΙΖΑΡ

*Ἡσυχία ! . . ἔρχεται ἡ κυρία κόμησσα.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ προηγούμενοι, Αἰμιλία, ἐρχομένη ἐκ τοῦ βάλου.

ΑΙΜΙΛΙΑ

*Ω, Θεέ μου ! πόθεν αὐτός ὁ θόρυβος ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ὁ γέρον ἐπιστάτης αὐτός, αὐτός ὁ ὑπηρετής, ἐτόλμησε νὰ μὲ προσβάλῃ. . .

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πῶς, Βαλτάσαρ, πραγματικῶς ἐτόλμησες ; . .

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ναί, ἀνεψιά μου, παρεξέτράπη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀπαιτῶ, ὅπως σήμερον ἀμέσως τὸν ἀποπέμψῃς.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Εἶνε ἀληθές, Βαλτάσαρ ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Μάλιστα, κυρία κόμησσα, ἔσφαλα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἐν συγκινήσει καὶ ἠπίως).

Κακὸν τοῦτο, πολὺ κακόν ! . . καὶ ἂν ὄχι χάριν ἐμοῦ, ἥτις πάσχω, τουλάχιστον χάριν τοῦ συζύγου μου, τοῦ κόμητος καὶ κυρίου σου, ὄφειλες, Βαλτάσαρ, νὰ σεβασθῆς τὴν θείαν μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ἀκούσατε ἐκεῖ πῶς τοῦ ὀμιλεῖ ! μὲ τί ἠπιότητα ! Νὰ ἀποβληθῇ ἀμέσως, τὸ θέλω !

ΑΙΜΙΛΙΑ

Βεβαίως, αὐτὸ ὀφείλω νὰ πράξω.

Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ παραδώσω τοὺς λογαριασμούς μου.

Εἰς τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰσχυρῶς ἐκείνη ἔκρινε τὴν Αἰμιλίαν. (ὠθοῦσα τὴν Αἰμιλίαν).

Ἐμπρὸς λοιπόν!

Ἔστω. (Τῷ Βαλτάσαρ). Μετ' ὀλίγον. . .

θὰ σοῦ ὀμιλήσω κατὰ μόνας.

Καὶ διατί ὄχι τώρα, ἀμέσως;

Παρακαλῶ, θεία μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμνωμεν σκηνὰς ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. . .

(Τῷ Βαλτάσαρ). Ἀργότερα. . . νὰ ἔλθης μετὰ μίαν ὥραν.

Μάλιστα, κυρία. (Ἐγὼ ἡ Αἰμιλία ἀνέρχεται τὴν σκηνήν, ὁ Βαλτάσαρ ἀπενίθει εὐθαρσῶς τὴν κυρίαν Δαρμαντιέρ καὶ λέγει χαμηλῆ τῇ φωνῇ τῷ Γραϊάρ). Σᾶς τὸ ἔλεγα. . . δὲν θὰ με ἀποβάλῃ. . . εἶμαι ἡσυχώτατος. (Ἐξέρχεται).

(Ἀκολουθεῖ).

3. E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ
ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια ἴδτε ἀρ. 17].

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Μαργκρώ, καθημένη, κυρία Δαρμαντιέρ,
Αίμιλία, Γριζάρ.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(τῆ Αἰμιλία).

Τῆ ἀληθεία, μόνον εἰς αὐτόν ἐδῶ τὸν τόπον

δύναται τις νὰ ἐκτεθῆ εἰς τοιαύτας ἀσθαθείας !..
Ἐὰν εἰς τὴν Μαδρίτην, ὅπου ἐγεννήθης καθὼς
καὶ ἐγώ, συνέβαινε τοιοῦτόν τι... εἰς τὴν φυλα-
κὴν ἀμέσως !

ΓΡΙΖΑΡ

(Χυμῆλῃ τῆ φωνῇ τῆ Μαργκρῶ)

Τί ψάλλει ;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄρκει, θεῖα μου... σὰ; ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἱ-
κανοποιηθῆτε· ἀλλὰ πῶς, τί συνέβη ; διατί ἀ-
τὴ ἡ σκηνή ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Διὰ τὸ τίποτε... ἔνεκα τῶν ἐπιστολῶν αὐ-
τῶν, τὰς ὁποίας μοὶ ἔφερε καὶ τὰς ὁποίας δὲν
ἐπρόφρασα ἀκόμη μετὰ τὴν παραζάλην μου ν' ἀ-
ναγνώσω. Ἴδου καὶ διὰ σέ.... (Δίδει ἐπιστολὰς
τινας τῆ Αἰμιλία, αὐτὴ δὲ ἐξακολουθεῖ ἀναγι-

νόσκουσα τὰς ἐπιτολίπους. — Ἡ Αἰμιλία κάθηται παρὰ τὴν πρὸς ἀριστερὰ τράπεζαν. Αὐτὴ εἶνε τοῦ βιβλιοπώλου μου, παρὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ζήτησι νέα μυθιστορήματα... Εἶνε τόπος καιρὸς ποῦ δὲν ἀνέγνωσα τίποτε συγκινητικόν... (Λαμβάνει ἑτέραν ἐπιστολήν). «Πρὸς τὴν κυρίαν Μαργαρώ Γριζάρ, εἰς μέγαρον Δεβαλιέρου. Δὲν εἶνε δι' ἐμέ....

MARGARO

(ἐγειρομένη καὶ ἀνησυχῶσα).

*Α, θεέ μου! Ὁ Βαλτάσαρ θὰ ἔλαμνε λάθος..

ΓΡΙΖΑΡ

(λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν).

Βεβαίαι.

MARGARO

(ἀρπάζουσα αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν του).

Δὲν εἶνε δι' ἐσέ...!

(Ἡ κυρία Δαρμαντιέρ, καθήμενη παρὰ τὴν τράπεζαν δεξιὰ, ἀναγινώσκει χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰς ἐπιστολάς της, καθὼς καὶ ἡ Αἰμιλία ἀριστερὰ. — Ὁ Γριζάρ καὶ ἡ Μαργαρώ ἴστανται ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς).

ΓΡΙΖΑΡ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

*Αδιάφορον... εἰμπορῶ νὰ λάβω γινώσιν...

MARGARO

(τεθοροῦμένη, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὡσαύτως).

Καθόλου! Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη... *Ὀχι, διότι μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ πολὺ...

ΓΡΙΖΑΡ

*Ἐμὲ ὅμως, κυρία μου, μ' ἐνδιαφέρει καὶ μὲ τὸ παρκεπάνω... Πρὸ ἐλίγου δὲν ἤξεύρω τί εἶπες εἰς τὸν ἐξάδελρόν μου Βαλτάσαρ ἰδιαιτέρως, ἀλλὰ τὸν εἶδα ποῦ μ' ἐκύτταξε μ' ἕνα τρόπον πᾶν νὰ μὲ ἐλυπεῖτο... καὶ ἐγὼ δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ λυπᾶται κανεὶς!

MARGARO

*Ὡ! ἂν ἀκούης τὸν Βαλτάσαρ... αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ σέρῃ ἄνω κάτω ὅλα τὰ ἀνδρόγυνα..

ΓΡΙΖΑΡ

(ἐξαπτόμενος βυθμητόν).

*Αδιάφορον! ἐγὼ θέλω νὰ μάθω διατί σοῦ ἐστεῖλαν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν ἐδῶ εἰς τὸ μέγαρον...

MARGARO

Διότι γνωρίζουν ὅτι ἐργάζομαι τώρα ἐδῶ.

ΓΡΙΖΑΡ

Λοιπὸν, ἄς ἰδοῦμεν.

MARGARO

Δὲν ἔχεις νὰ ἰδῆς τίποτε!

ΑΙΜΙΛΙΑ

(δυστύμως διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσίν της).

Τί συμβαίνει; πάλιν φιλονεικίας; Τῆ ἀληθείᾳ εἶμαι πολὺ δυστυχῆς! Καὶ ἐδῶ ἀκόρη,

εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον, ὅπου ζῶ σχεδὸν μόνη, δὲν δύναμαι νὰ εὕρω μίαν στιγμὴν ἀναπαύσεως καὶ ἡσυχίας...

ΓΡΙΖΑΡ

(ἀνερχόμενος τὴν σκηνὴν καὶ πλησιάζων τὴν Αἰμιλίαν).

Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία κόμησσα, ἡ σύζυγός μου πταίει...

MARGARO

Πταίεις σύ!

ΓΡΙΖΑΡ

Δὲν θέλει νὰ μοῦ δεῖξῃ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν..

MARGARO

Διατί ζητεῖς νὰ μάθῃς τὰ μυστικά μου;

ΓΡΙΖΑΡ

Καὶ διατί νὰ ἔχῃς μυστικά μ' ἐμέ; Εἰς τ' ἀνδρόγυνα εἶνε ὅλα κοινὰ καὶ μυστικά δὲν ὑπάρχουν ἀπὸ λοιπὸν ἐπιμένεις θὰ εἶσαι ἔνοχος.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(κωφῶς καὶ τεταραχημένη).

*Ἐνοχος! τί λέγεις; Τίς σοὶ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταγορῆς;

ΓΡΙΖΑΡ

Αὐτὴ ἡ ἰδία... Ἐγὼ δὲν θέλω ἄλλα καλλίτερον παρὰ νὰ ζῶ ἐν εἰρήνῃ καὶ νὰ εἶμαι καλὸς σύζυγος, ὅπως καὶ εἶμαι. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τίποτε κακὸν εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα, ἄς σᾶς τὸ δεῖξῃ... (Λαμβάνων τὴν Μαργαρώ ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὀδηγῶν αὐτὴν πρὸς τὴν Αἰμιλίαν). Ἐμπιστεύομαι εἰς σᾶς, κυρία κόμησσα, ἡ ὁποία εἶσθε αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις καὶ ἀπὸ σᾶς περιμένω νὰ μὲ καθησυχάσετε.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(τῇ Μαργαρῷ).

Νομίζω, Μαργαρώ, ὅτι ὁ σύζυγός σου ἐμὲ λαὶ λογικῶς.

MARGARO

Δὲν λέγω ὄχι, νονά, ἀλλὰ νὰ παγαίνῃ ἡ ἀνησυχίη τὴν κυρίαν κόμησσαν διὰ τὰς ἰδιαιτέρας μας ὑποθέσεις...

ΓΡΙΖΑΡ

*Ἀπὸ ἡ κυρία συγκιτανεύς... λοιπὸν, Μαργαρώ, δισταζεις; Βλέπετε; δισταζεις...

MARGARO

*Ὀχι, ὄχι, διόλου... (Δίδει τὴν ἐπιστολήν τῇ Αἰμιλίᾳ).

ΑΙΜΙΛΙΑ

(λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρώς, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ τῇ εἶδει τὴν ἐπιστολήν, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

Μαργαρώ, τρέμεις;

MARGARO

*Ὀχι, κυρία.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(άτανίζει αυτήν, είτε παρατηρεί την επιστολήν, χωρίς να την αποσπρώξῃ, ἐγείρεται, καί, πλησιάζουσα τὸν Γριζάρ).

Καλά... μετ' ὀλίγον, μὲ τὴν ἡσυχίαν μου θὰ τὴν ἀναγνώσω καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν... σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

ΓΡΙΖΑΡ

Εὐχαριστῶ, κυρία κόμησσα, αὐτὸ ἀρκεῖ.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῷ Γριζάρ).

Ἐλθέ μαζί μου, θέλω νὰ σοὶ δώσω τὰς ἰ-
δαιτέρας; ὁδηγίας μου δι' ἀπόψε. (Τῇ Αἰμιλίᾳ)
Καὶ σύ, φιλάττη μου, ἐνθυμήσου τὸν Βαλτάσαρ
νὰ φύγῃ ἀμέσως... (Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Γρι-
ζάρ).

ΣΚΗΝΗ 5'.

Αἰμιλία, Μαργαρώ.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Λοιπὸν, Μαργαρώ, πρέπει ν' ἀνοίξω αὐτὴν
τὴν ἐπιστολήν; Δὲν ἀποκρίνεσαι; ... τῇ ἀλη-
θείᾳ μὲ τρομάζεις... καὶ εἶμαι καὶ ἐγὼ συγκα-
κινημένη καὶ τρέμω ὡς σύ... ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ
γνωρίζεις τίνας εἶνε;

ΜΑΡΓΑΡΩ

(δειλῶς).

Τὸ ὑποθέτω.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Λοιπὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω;

ΜΑΡΓΑΡΩ

(συνενοῶσα τὰς χεῖρας).

Μάλιστα, κυρία, μάλιστα... ἔστω καὶ πρὸς
τιμωρίαν μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἀποσπρώχνουσα τὴν ἐπιστολήν καὶ παρατηροῦσα
τὴν ὑπογραφήν).

Θεόφιλος... Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Θεόφιλος;

ΜΑΡΓΑΡΩ

*Ἐνα; νέος μὲν δεικαοκτῶ ἐτών, ὁ ὁποῖος
ἔχει σπουδασὴ καὶ εἰμποροῦσα κάλλιστα νὰ
διορισθῇ γραφεὺς εἰς κανὲν ὑπουργεῖον, ἀλλ' ἐ-
πρωτίμῃς νὰ ἐμβῇ ὑπάλληλος εἰς τὸ κατὰστη-
μα τοῦ θεοῦ του Δουρὰν, ἐμπόρου νεωτερισμῶν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καὶ διατί;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Διότι τὸ κατὰστημα τοῦ κυρίου Δουρὰν εἶ-
νε πλησίον τῆς οἰκίας μας.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐννοῶ... σὲ ἀγαπᾷ...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Τὸ πιστεύω... *Ἐνα καὶ ἡμῖσιν χρόνον μοῦ

κάμνει, ὅπως τὸ λέγουν, ἐργολαβίαν, ἀλλ' ἐγὼ
δὲν τοῦ ἔδωσα ποτὲ ἀκρόασιν... σὰς τὸ ὀρκίζο-
μαι....

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄληθῶς;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Διὰ νὰ πεισθῆτε, ἀναγνώσατε, κυρία... Θὰ
ἰδῆτε παράπονα, εἶμαι βεβαία, διότι πάντοτε
παραπονεῖται, καὶ πραγματικῶς τὸν λυποῦμαι.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(Διατρέχουσα τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐν συκινήσει).

Λοιπὸν τὸ λέγεις μετὰ παποιθήσεως; τίπο-
τε δὲν βαρύνει τὴν συνείδησίν σου;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Τίποτε... Ἐγὼ δὲν πταίω... μὲ ἀγαπᾷ τό-
σον πολὺ, εἶνε τόσο εὐγενής, τόσο γλυκομί-
λητος... ἐνῷ ὁ Γριζάρ εἶνε πάντοτε ὑπόπτος,
θυμῶδης, ζηλότυπος...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἦτο πάντοτε τοιοῦτος;

ΜΑΡΓΑΡΩ

*Ὅχι, κυρία, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ γάμου μας
ἦτο πολὺ καλός, τὸ ὁμολογῶ... ἀλλὰ ἐδῶ καὶ
μερικὸν καιρὸν ἀλλάξε...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Δηλαδή ἀπὸ πότε;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Δὲν εἰξεύρω...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐγὼ ὅμως νομίζω νὰ τὸ μαντεύω... *Ἀκου-
σε, Μαργαρώ, μήπως τὸ τοιοῦτον συμβαίνει ἐδῶ
καὶ ἐν ἡμῖσιν ἔτος; περίπου;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Πῶς τὸ ὑποθέτετε;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ναί, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἄλλος τις σοὶ ἐράνη ἀ-
ξιαγάπητος, ὁ σύζυγός σου ἔπαυσε νὰ εἶνε τοιοῦ-
τος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Σὲ κακομεταχει-
οῖζεται, λέγεις, εἶνε θυμῶδης, ἀλλ' ἐδῶ, μετα-
ξὺ μας, εἶπέ μου, δὲν ἔχει δίκαιον; Ποῖος τὸν
κατέστης δὲσπιστον καὶ ζηλότυπον; Ἐὰν σὲ
κατασκοπεύῃ, ἐὰν σὲ ὑποπτεύεται, μήπως δὲν
εἶσι σὺ αὐτὴ ἡ αἰτία;

ΜΑΡΓΑΡΩ

*Α, κυρία.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καὶ ἐὰν ἤξευρες, κόρη μου, ὅποιον μέλλον
προπαρασκευάζεις εἰς σεαυτὸν!... *Ἐν βῆμα ἀ-
κόμη καὶ θὰ ἀπολέσῃς, ἀνεπιστρεπτεῖ, πᾶσαν
εὐδαιμονίαν, πᾶσαν γαλήνην... Δὲν σοὶ ὀμιλῶ
περὶ τῆς πικρᾶς μεταμελείας σου, περὶ τῶν τύ-
ψεων τῆς συνείδησός σου, περὶ τῆς ἀπωλείας τῆς
οἰκιακῆς σου εἰρήνης, τὴν ὅποιαν θ' ἀντικατα-
στήσωσιν αἱ ὑπόνοιαι, ἡ δυσπιστία καὶ αἱ διπ-

νεκετε εριδες... 'Αλλά, δυστυχής νεα, χιλιάκις τής ημέρας, με την αγωνίαν εις την ψυχήν, με το αίσχος εις το μέτωπον, θα τρομάξω μήπως προδοθής... Θά ζής υπό το κράτος του φόβου των γειτόνων σου, θα εξαρτάσαι από ένα υπηρέτην σου, οστις μόλις υποθέτη ότι διεγνώσε τι εκ των μυχιών σου στοχασμών, θα έχη το δικαίωμα να σε κήνη να έρυθριάς... Και αν, καταβεβλημένη εκ των άλγεινων συγκινήσεων τής ημέρας, ελπίσης να εύρης ήσυχίαν την νύκτα, ρεϋ ! θα την ζητήσης ματαιώς... Δέν θα κοιμηθής, όχι... ή ανάμνησις του σφάλματός σου θα σε παρακολουθή, θα σε καταδιώκη και εις τον ύπνον σου, και θα φοβήσαι μή και κωμωμένη ακόμη, προδώσης έν άνείρω το μυστικόν σου...

MARGARO

'Α, θεέ μου ! μου προξενείτε τρόμον...

ΛΙΜΙΑΙΑ

Ναί, ναί, πίστευσέ με, είνε καιρός ακόμη... 'Απομάκρυνον από του νοού σου και από των αισθησέων σου ιδέας, τας οποίας δύναται τις να καταπολεμήση, όταν ύπαρχη σταθερά θέλησις... Δυνάμεθα, όταν θέλωμεν, να ζήσωμεν μακράν του προσφιλούς μας άντικειμένου... υποφέρομεν έσως, αλλά δέν καθιστάμεθα πραγματικώς δυστυχεις.

MARGARO

(κλαίουσα).

'Εγώ όμως νομίζω ότι είμαι πολύ δυστυχής...

ΛΙΜΙΑΙΑ

(έν ταραχή).

'Α ! δέν έδοκίμασες ακόμη τύψεις συνειδήτοσ !

MARGARO

(έκθικμος).

Τί έννοείτε ;

ΛΙΜΙΑΙΑ

(συνερχομένη).

Αυτότην τάτην τήνστιγμήν, καθ'ήν κλαίεις, άνευρίσκεις ακόμη τήν ύπόληψιν, εις τήν ύποίαν τρέφεις πρός σεαυτήν, εις εκείνην, τήν ύποίαν χαίρεις πρό'εμοί, εις τήν συναίσθησιν τής μέχρι τούδε εκπληρώσεως των καθηκόντων σου, άνακούριστιν και παροχυθίαν των δεινών σου. 'Αλλ' άμα παρεκλίνη τις, όλα αυτά χάνονται... Σε βλέπω πρό πολλού έδώ Μαργαρώ, είσαι ή βαπτιστική τής θείας μου και ένεκα τούτων ένδιαφέρομαι ύπερ σοϋ... Είθε κί συμβουλαί μου να σε απαλλάξουν ενός μεγάλου κινδύνου... 'Ο σύζυγός σου είνε έντιμος άνθρωπος, σε αγαπά, ύπηρες εύτυχής μετ' αυτού και θα εξακολουθής να είσαι τοιαύτη, άμα τό θαλήσης... μοί τώ ύπόσχεσαι ; 'Γπ' αυτόν τόν όρον σχίζω αύτήν τήν έ-

πιστολήν, (σχίζει την επιστολήν), και θα ειπω εις τόν σύζυγόν σου ότι είσαι όποία επιθυμώ να είσαι, καθώς και είσαι, δέν είνε άληθές ; τιμα γυνή.

MARGARO

Μάλιστα, κυρία, μάλιστα, σάς τό δοκίμαμαι !... (Κλαίουσα). Θα ύποφέρω πολύ, αλλά άδιάρρον... θ' ακολουθήσω τήν συμβουλήν σας. (Μετά δισταγμού). 'Αλλά, σάς παρακαλώ, τι έλεγεν εις αυτό τό γράμμα ;

ΛΙΜΙΑΙΑ

'Εξήτει να σε ίδη και σοί προσδιώριζε τόπον συνεντεύξεως.

MARGARO

'Ο πτωχός νέος !

ΛΙΜΙΑΙΑ

Πρέπει να τόν άποφύγης, εάν παρουσιασθή ένώπιόν σου...

MARGARO

Μάλιστα, κυρία, προτιμώ να μη τόν βλέπω διόλου παρά να τόν βλέπω δυστυχή.

ΛΙΜΙΑΙΑ

Καλά !... 'Εγες έμπιστοσύνην εις έμέ, μη μου κρύπτης τίποτε, και εγώ δέν θα σε εγκαταλείψω.

MARGARO

'Ισω; αύτήν τήν στιγμήν με περιμένει, αλλά δέν θα ύπάγω... θ' ακολουθήσω τήν συμβουλήν σας... (Δακρύουσα). Και όμως ύποφέρω πολύ !

ΛΙΜΙΑΙΑ

Τό πιστεύω.

MARGARO

Θά σωθώ χάρις εις εσάς... 'Ο Θεός να σάς εύλογήση ! ('Εξέρχεται).

('Ακολουθεί).

4.

E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ
ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια· ἴδε ἀρ. 18].

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΛΙΜΙΑΙΑ

(μόνη).

Ταλαιπωρος νέα! πόσον θά λογισθῶ εὐτυ-
χῆς, ἐὰν δυνθῶ νὰ τὴν σώσω! (Κάθηται ἀρι-
στερὰ καὶ μένει βεβηθισμένη εἰς σκέψεις, εἰρί-
δοισα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Εἶτα
οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πίπτουσιν ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν,
τῶν ὁποίων εἶχε διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν). Ἄς
τελειώσωμεν. . . (Ἀπισσγραφεῖ μίαν ἐπιστο-
λὴν). Τοῦ πατρός μου! (Φέρει τὴν ἐπιστολὴν
εἰς τὰ χεῖλη τῆς, εἶτα ἀναγινώσκει). «Τέκνον
μου, προσφιλῆς μου κόρη, παρῆλθε καιρὸς πο-
λλὸς χωρὶς νὰ σοὶ γράψω, καὶ ἐὰν σήμερον δύ-
ναμαι νὰ πράξω τοῦτο, ἐὰν ὑπάρχω ἀκόμη,
πτοῦτο τὸ ὀφείλω εἰς τὸν εὐγενέστερον, εἰς τὸν
πγενναιότερον τῶν ἀνδρῶν, εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁ-
ποῖον σοὶ ἔδωκα ὡς σύζυγον. Ἐμαθες τὴν δυσ-
μένειαν, εἰς ἣν ὑπέπεσα καὶ τὴν εἰς Ἰσπανίαν
ἀνάκλησίν μου, ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἀγνοεῖς εἶνε
ὅτι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μου συν-
ελήθη ὡς ἀρχαῖον μέλος τῶν Κορτές, ἐδη-
μειῖθι ἅπαντα ἡ περιουσία μου, καὶ κατεδικά-
σθη εἰς ἀτιμωτικὴν ποινὴν. . . (Διακόπτουσα
τὴν ἀνάγνωσιν). Μέγιστε Θεέ! (Ἐξακλιου-
νηθεῖσα). Ἡ ἀπόφασίς εἶχεν ἐκδοθῆ, καὶ πρὶν ἢ
ἠδυνθῆς νὰ τὸ μάθης, ὁ γαμβρός μου, ὁ Ἐρ-
νέστος σου, τρέχει εἰς Μαδρίτην, βλέπει τὸ
ππρόσθετον τῆς Γαλλίας, τοὺς ὑπουργοὺς μας,
ππᾶλλά τὰ πάντα εἰς μάτην. . . Τότε διὰ τῶν
ππᾶρειδῶν χρηματικῶν θυσιῶν του, διὰ τῆς ἐπι-
ππτηχειότητος καὶ τοῦ θάρρους του, δραπετεύω,
ππκαὶ ὁ σύζυγός σου με ἔδηγεί εἰς ξένην γῆν,
ππδοποῦ καὶ συνεμερίσθη τὴν ἐξουσίαν μου καὶ
ππδῆλας τὰς ταλαιπωρίας μου, μέχρι τῆς ἡμέρας,
ππκαθ' ἣν μοὶ ἀπεδόθη δικαιοσύνη. . . Ἀνεκλή-
ππθη εἰς τὴν πατρίδα, ἡ δήμευθεῖσα περιουσία
ππμου μοὶ ἀπεδόθη, ἀλλ' εἰς τὴν ἡλικίαν μου,
ππδιδότι εἶμαι ἐβδομηκοντοῦτις καὶ πλέον, δὲν
πππιστεύω νὰ προσθάσω νὰ ἐκπληρώσω τὰς πρὸς
ππτὸν Ἐρνέστον ὑποχρεώσεις μου. Εἰς σέ λοιπόν,
πππροσφιλῆς μου κόρη, ἀναθέτω αὐτὴν τὴν φρον-
ππτιδα. Σὺ μόνη δύνασαι νὰ πληρώσῃς τὰ ἱερὰ

ἔμπρὸς αὐτὸν χρέη μου. . . Σκέψθητι, ὅτι ἂν ποτε
μακάθω ὅτι ἐπροξέννησας εἰς τὸν σύζυγόν σου, εἰς
τὸν Ἐρνέστον μας, τὴν ἐλαχίστην θλίψιν, θ'
ἠπόθηνω ἀμέσως τέκνον μου». (Καλύπτουσα
διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν). ὦ Θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ, ΑΙΜΙΔΙΑ, καθήμενῃ.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Ποῖος ἐργεταί να με διαταράξῃ; . . . Ἄ!
εἶνε ὁ Βαλτάσαρ. . .

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἰδοὺ ἐγώ, κυρία κόμπουσα, ἦλθον κατὰ τὴν
διαταγὴν σας.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Πολὺ καλὰ. . . (Ἀμυγνῶς). Λοιπὸν. . .
λοιπὸν, Βαλτάσαρ, θέλεις να με ἀναγκάσῃ να
σανῶ αὐστηρὰ πρὸς σε; Ἐν τούτοις γνωρίζεις,
ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὑπῆρξα ἀγαθω-
τάτη καὶ ἐπεικῆς. . .

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ψυχρῶς).

Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπαξ ἡ κυρία θεία
σας θέλει ἀπολύτως να με ἀποπέμψητε. . .

ΑΙΜΙΔΙΑ

(ἡπίως).

Μήπως ἐγὼ εἶπα τοιαυτὸ τι; μήπως συγ-
κατετέθην; Ὁχι, διότι δὲν τὸ ἀξίζεις ἴσως. . .

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ὀργίλος).

Ἐγὼ!

ΑΙΜΙΔΙΑ

(δειλῶς).

Ἡ θεία μου τοῦλάχιστον φρονεῖ, ὅτι εἶσαι
ἄξιος τιμωρίας, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα ποτὲ,
ὅτι ὁ σύζυγός μου, ὁ Ἐρνέστος, σε ὑπερηγάπα,
ὅτι τὸν ἀνθρώπος, καὶ ἐὰν σήμερον δεικνύμαι
ὑπὲρ τὸ δέον ἐπεικῆς πρὸς σε, ταῦτο τὸ πρᾶ-
τιον χρεὶν ἐκείνου.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Εὐχαριστῶ, κυρία κόμπουσα. . . Μεταξὺ τῶν
τόσων πρὸς τὸν κύριόν μου ὑποχρεώσεων, θὰ ἦνε
καὶ αὕτη μία ἐπιπλέον. . .

ΑΙΜΙΔΙΑ

Εἰς ἐμὲ λοιπὸν, Βαλτάσαρ, νομίζεις ὅτι δὲν
ὀφείλεις τίποτε;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πῶς ὄχι, κυρία; καὶ ἀρκετὸν καιρὸν μάλι-
στα ἦμην πολὺ εὐγνώμων πρὸς ὑμᾶς.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Καὶ διατί μετεβλήθη; ἀπὸ τίνος καιροῦ;
Διατί δὲν φέρεις εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν θεϊαν μου

τὸ σέβας, τὸ ὄργιον δικαιοῦμεθα ν' ἀπαιτήσω-
μεν παρὰ σοῦ;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἄν συμβαίνει τοιοῦτό τι, συμβαίνει ἄκου-
σίως μου, χωρὶς να τὸ θέλω. . . ἴσως ἤπαθ-
θην. . . ἴσως ἐσφαλα, καὶ εἶθε να ἐσφαλα, καὶ
ἄς ἔχονα καὶ αὐτὸ μου τὸ αἷμα. . .

ΑΙΜΙΔΙΑ

(ἐγειρομένη καὶ ἀναθαρρήσασα).

Δὲν σ' ἔννοῶ, Βαλτάσαρ, ἐξηγήθητι σαφῶς
καὶ ἀρόβως, τί συμβαίνει;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Συμβαίνει, κυρία, ὅτι ἀγαπῶ τὸν κύριόν μου
ὑπὲρ πάντα ἄλλον. . . ὅτι ὁ πατὴρ του καὶ αὐ-
τὸς ὁ ἴδιος ἔχουσιν εὐεργετήσῃ μυριστρόπως
τὴν οἰκογενεϊάν μας, ὅτι ἐγὼ καὶ οἱ οἰκείοί μου
συνειθίσασμεν μετὰ τὸν κύριον κόμητα καὶ ἐξοικει-
ώθημεν μετὰ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέγαρον, ὡς να ἦμεθα
παρρητήματα αὐτοῦ. . . Θεωροῦμεν σχεδὸν ἡ-
μᾶς ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ αὐθέντου, καὶ
ἡ πρὸς αὐτὸν ἀρροσιώσις μας δὲν εἶνε πλέον ἀ-
πλοῦν καθήκον, ἀλλ' αὕτη ἡ ζωὴ μας, αὕτη ἡ
υπαρξίς μας.

ΑΙΜΙΔΙΑ

Τὸ γνωρίζω. . . λοιπὸν;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Λοιπὸν, ὅταν ὁ κύριος κόμης, ὀλίγας ἡμέ-
ρας μετὰ τὸν γάμον του ἀνεχώρησε, μὲ εἶπε:
«Βαλτάσαρ, μὴ δυσάρεστος ὑπόθεσις, περὶ τῆς
ὁποίας δὲν δύναμαι να καμῶ λόγον εἰς τὴν σύ-
ζυγόν μου, διότι θὰ λυπηθῇ πολὺ, με ἀναγκά-
ζει ν' ἀπομακρυνθῶ. . . Δὲν εἰζεύρω πόσον και-
ρὸν θ' ἀπουσιάσω, ἴσως μάλιστα δὲν δυναθῶ εἰς
αὐτὸ τὸ διάστημα να σοὶ δίδω καὶ ἀκριβεῖς ἐι-
δήσεις μου. . . ἀλλὰ σε ἀρίνω ἐδῶ καὶ εἶμαι ἡ-
συχος. . . Θὰ ἐπαγρυπνῆς ἐπὶ τῆς συζύγου μου,
διότι αὕτη εἶνε τὸ προσφιλέστερόν μου ἀντικει-
μενον. . .

ΑΙΜΙΔΙΑ

(ἐν συγκινήσει).

Τὸ εἶπεν αὐτό;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Μάλιστα. . . καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα:—
«Ἀθῆντη μου, ἀνεχώρησατε ἡσυχος, ἔχετε ἐμ-
πιστοσύνην εἰς τὸν γέροντα ὑπὸ κρητὴν σας, ἐγ-
γυῶμαι δι' ὅλα».

ΑΙΜΙΔΙΑ

Καὶ πραγματικῶς, ἐτήρητες τὴν ὑπόσχεσίν
σου, διότι ἐθυματοῦμαι ὅταν ἐξερραγῇ ἐκείνη ἡ
πυρκαϊὰ εἰς τὴν δεξιάν πτέρυγα τοῦ μεγάρου.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

ὦ! δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. . . Ἐπὸς-
πεν ἡ ἐπαγρυπνήσις μου να εἶνε διαφοροτική.

Τί έννοεΐς;

ΑΙΜΙΛΙΑ

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

"Οτι πολλάκις ήρχοντο εις τὸ μέγαρον μερικά πρόσωπα... καὶ συναναστροφαί... ἡ θεΐσας τὸ εὐρισκεθαιλόν, ἐπομένῳ; κἀνεΐς δὲν εΐχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ παρατήρησιν... ἀλλῶς τε, βεβιαίως, δὲν ὑπῆρχε καὶ κακὴ πρόθεσις...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Λοιπόν;

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Πλὴν ἡ νεότης... ἡ ἀπειρία... Κάποτε παρασύρεται κανεΐς περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι νομίζει... καὶ ἂν ἐξήρτάτο ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἀπεδίωκον ὄλον ἐκείνον τὸν κόσμον.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Συγγενεΐς, φίλοι τοῦ συζύγου μου... δὲν ἤλθον ἄλλοι... καὶ ἀγνωῶ, Βαλτάσαρ, τί θέλεις νὰ εΐπῃς... Τελείωσον, διότι οὐδέποτε ἤκουσα νὰ μὲ κατηγορήσῃ κανεΐς... οὐδεΐς οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εΐδεν...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

"Οχι, κανεΐς, χάριτι θεΐα!... "Αλλ' ἐγώ... ἐγώ, ὁ ὁποῖος νύκτα καὶ ἡμέραν ἤμην ἐπὶ ποδῶς πάντοτε, νομίζω ὅτι εΐδα!... Ναι, εἶμαι πολὺ γέρον... οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξησθένησαν, (προσβλέπων ἀτενῶς τῆς Αἰμιλίας) ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν μὲ ἀπατοῦν... καὶ εΐδα, κυρία!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ποῖον λοιπόν; Μὲ κάμνεις νὰ ὑποφέρω πολὺ... Λέγε, λοιπόν, ποῖον; Τὸ θέλω, τὸ ἀπαιτῶ!

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(μετὰ βροντώδους φωνῆς).

"Εμὲ ἐρωτᾶτε ποῖον;

ΑΙΜΙΛΙΑ

(περιέργς).

"Οχι, ὄχι!... (συνεργημένη παραρηχίμα), διότι ἰδοὺ ἐργεταὶ ἡ θεΐα μου, ἀλλῶς, Βαλτάσαρ, θὰ ἐμάνθανον τί σημαίνουν οἱ παράδοξοι αὐτοὶ λόγοι σου, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν έννοῶ...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Εἶθε νὰ ἐλέγετε τὴν ἀλήθειαν!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ προηγούμενοι, κυρία Δαρμαντιέρ

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πῶς! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀκόμη ἐδῶ; "Ενόμιζα, ἀνεψιά μου, ὅτι τὸν παρεκάλεσα διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃς μόνον περὶ τῆς ἀποποιήσεως του.

ΑΙΜΙΛΙΑ

"Αναμφιβόλως, ἀλλὰ καθ' ἃς μοι ἔδωκεν ἐξηγήσεις, ὑπόσχεταὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶνε προσηκτικώτερος, εὐπειθέστερος πρὸς ὑμᾶς...

(Προσβλέπουσα τὸν Βαλτάσαρ). Δὲν εἶνε ἀληθές; ("Ο Βαλτάσαρ γείνει καταγατικῶς).

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Εἶνε πολὺ ἀργά! καὶ ἂν αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀπαιτῶ τὴν ἀποβολὴν του, τοῦτο τὸ πράττω χάριν τοῦ ἰδικοῦ σου συμφέροντος, μᾶλλον ἢ τοῦ ἰδικοῦ μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πῶς, δηλαδὴ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

"Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκαυχῆθη ὅτι μένει ἐδῶ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν σου ἀκόμη...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Εἶνε δυνατὸν;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τὸ εἶπεν εἰς ἐνὲ τὴν ἰδίαν... Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν δύνασαι, ὅτι δὲν τολμάς νὰ τὸν ἀπεδιώξῃς... καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, ἐάν διστάσῃς ἀκόμη, θὰ πιστεύσω ὅτι εἶχει δικαίον!

ΑΙΜΙΛΙΑ

(κρηχάνουσα, ἰδίς).

Θεὲ μου! (Παρεμβαίνοσα μεταξὺ τῆς κυρίας Δαρμαντιέρ καὶ τοῦ Βαλτάσαρ). "Αποῦ μὲ ἀναγκάζετε, θεΐα μου... (τῷ Βαλτάσαρ). Βαλτάσαρ... έννοεΐς καὶ σὺ τώρα, ὅτι δὲν δύνασαι νὰ μένης ἐδῶ πλέον...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ἐκθαμβος).

Πῶς! μὲ ἀποπέμπετε;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Σὺ τὸ ἐπροκάλεσες.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(μετὰ πικρίας).

Δὲν εἶνε δυνατόν! δὲν φαντάζεσθε κἀν τοιοῦτό τι...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

"Οποία ἀπειθεια!

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Θέλω νὰ εἶπω δηλαδὴ, ὅτι τοῦτο θὰ λύπησῃ πολὺ τὸν κύριόν μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τολμᾶ ἀκόμη νὰ ἐπιμένῃ!

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἐν συγκινήσει).

"Αρκεΐ... ἐξέλθε...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ εἰς τὴν στιγμήν, ἀμέσως... Σοὶ τὸ προσέκων, ὅτι ἡ θέλησίς μου θὰ ἐκτελεσθῇ.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

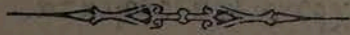
Ναι, θὰ ἐξέλθω, κἀν τὸ μόνον μου στήριγμα, ὁ μόνος μου προστάτης, δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ... "Αλλ' ἐάν ἐπιστρέψῃ, ἐάν ἐρωτήσῃ δικαίως...

ἀπέπεμψαν τὸν πιστὸν τοῦ θεράποντα. . . ἐὰν τὸ
ἔρωτήσῃ. . .

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Αὐθάδη! ἔξελθε· τρέμε τὴν ὀργὴν μου!

(ᾠδὴ Ἀχιλλεύου).

5. E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια ἴδου ἀρ. 19].

ΒΛΑΤΙΣΑΡ

Ὁ κύριός μου θὰ ἐπιστρέψῃ, ἐλπίζω, καὶ τότε σεῖς θὰ τρέμετε τὴν ὀργὴν του! (*Ἐξέρχεται).

ΑΙΜΙΛΙΑ

(καθημένη ὡσεὶ ἀπηυδηκυῖα ἐπὶ τινος σκιμπαδὸς δεξιά).

*Α! μόλις ἴσταμαι ἐπὶ τῶν ποδῶν μου!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Κάλλιστα!.. Οὕτω πρέπει νὰ φερεσαι... Πλὴν τί ἔχεις; Συνεινήθης εἰς τοιοῦτον βαθμόν, διότι ἐδειξες ὀλίγην εὐστάθειαν χαρακτῆρος;

ΑΙΜΙΛΙΑ

*Ἐγώ;.. ὄχι, θεῖά μου... δὲν εἶνε τίποτε... θὰ περάσῃ...

ΣΚΗΝΗ Γ.

Αἰμιλία, καθημένη, κυρία Δαρμαντιέρ, Γριζάρ.

ΓΡΙΖΑΡ

(εἰσερχόμενος μυστηριώδως ἀριστερόθεν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Δαρμαντιέρ).

Κυρία...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τί εἶνε Γριζάρ;

ΓΡΙΖΑΡ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

*Ἐφθασεν ἓνας κύριος ἔφιππος, ἄγνωστος... Εἶνε ἐδῶ πλησίον, καὶ θέλει, λέγει, νὰ ὀμιλήσῃ εἰς ἐσὰς πρῶτον...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Θεέ μου! μήπως εἶνε...

ΓΡΙΖΑΡ

*Ακριβῶς αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὑποθέτ.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(παρατηροῦσα τὴν Αἰμιλία).

Πῶς νὰ τὴν ἀπομακρύνωμεν;.. *Ακριβῆ μου ἀνεψιά...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(προσδύπουσα τὴν κυρίαν Δαρμαντιέρ καὶ τὸν Γριζάρ).

Τί συμβαίνει; Διατί τὸ προσποιημένον αὐτὸ ἦθος; (*Ἐγειραμένη). Περιέργον! *Ὅλοι σήμερον μοῦ φέρονται μὲ μυστηριώδεις τρόπους...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πράγματι συμβαίνει κάτι μυστηριώδες... (*Ἰδία). *Ὡς τῆς ἀποκαλύψω τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ διὰ νὰ φυλάξω τὸ ἄλλο ἥμισυ... (*Γεγωνία). Ἰδοῦ, φιλότατη μου, εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀφίστης μόνους καὶ νὰ μὴν ὑποπτευθῆς τίποτε...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Διατί;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Διότι σοὶ προπαρσκευάζομεν μίαν ἐκπληξιν... μίαν ἐορτήν...

ΑΙΜΙΛΙΑ

*Ἐορταί εἰς ἐμέ! (*Ἰδία, μετὰ πικρίας). Κατάλληλος τρώντι περιστάσεις!..

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βεβαίως... Σήμερον εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς γεννήσεώς σου... Ἰδοῦ σοὶ εἶπα τὸ μυστικόν, ἀλλὰ μὴ ζητῆς νὰ μάθῃς καὶ ποῖαν ἐκπληξιν σὰς προετοιμάζομεν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(μετ' ἐπιπλάστου μειδιάματος).
Εὐχαριστῶ, θεῖά μου, ὑπακούω... (*Χορεύει ὅπως ἐξέλεθη).

ΓΡΙΖΑΡ

(πλησιάζων αὐτήν).

Λοιπόν, κυρία κόμησσα, τὸ γράμμα ἐκεῖνο τῆς γυναικὸς μου;

ΑΙΜΙΛΙΑ

"Α, ναί... ἔλησμόνησα νὰ σὰς κάμω λόγον... Μὴ φοβῆσαι τίποτε, ἦτο μιὰ κυρία, φίλης μου, ἣ ὁποία τῆς ἔγραφε δι' ἓν φόρεμα...

ΓΡΙΖΑΡ

Ἴδου λοιπόν!... ἤμουν βέβαιος... καὶ ἀφοῦ ἀπαῖ ἡ κυρία κόμησα ἐγγυᾶται...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄναμφιβόλως...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ποίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἐορτάζωμεν λαμπρότερον ἢ ἐκεῖνην τῶν γενεθλίων σου;

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἰδίᾳ).

Εἴθε νὰ μὴν εἶχεν ἀνατεῖλε ποτὲ ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μου! (Γεγωνία). Θὰ ἐτοιμασθῶ ἀμέσως, θεία μου. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς δεξιὰ δωμάτιον).

Ὁ Καλλιτέχνης ἐν τῇ φύσει.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Λοιπόν, Αἰμιλία μου, λοιπόν...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Εὐθὺς, θεία μου, ἀμέσως.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Νὰ στολισθῆς μεγαλοπρεπῶς, διότι ἔχω προσκαλέσῃ καλὸν κόσμον διὰ τὴν ἐορτὴν σου... καὶ πρὸ πάντων μὴν ἀργήσης.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἰδίᾳ).

Ἐγὼ εἰς ἐορτὴν, ἐνῶ ὁ τρόμος συγκλονίζει τὴν καρδίαν μου! (Γεγωνία). Ἔχει καλῶς, θεία μου, ἔχει καλῶς.

ΓΡΙΖΑΡ

(ἰδίᾳ).

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ δὲν ἦτο τίποτε σπουδαῖον τὸ γράμμα ἐκεῖνο τῆς γυναικός μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(ἀφοῦ συνάδευσε τὴν Αἰμιλίαν μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου τῆς).

Ἴδου αὐτὴ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς... (Τῷ Γριζάρ). Εἰπέ εἰς τὸν κύριον ἐκεῖνον νὰ παρουσιασθῆ.

ΓΡΙΖΑΡ

Ἔγω δὲν εἶνε μακρὰν... (Χωρῶν πρὸς τὴν ἀριστερὰν θύραν). Εἰσέλθετε... εἰσέλθετε...

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Κυρία Δαρμαντιέρ, Ἐρνέστος, Γριζάρ

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(βλέπουσα εἰσερχόμενον τὸν Ἐρνέστον).

Αὐτὸς εἶνε !.. ὁ ἀνεψιὸς μου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄγαπητή μου θεία!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Μὴ κάμνετε θόρυβον... (τῷ Γριζάρ). Γριζάρ, ἀφίσε μας, καὶ πρόσεχε νὰ μὴν εἰσέλθῃ κίνεῖς αἰφνιδίως. (Ὁ Γριζάρ ἐξέρχεται).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(παρτηρῶν περὶ ἐαυτὸν μετ' ἀπορίας)

Καὶ διατί ὄλον αὐτὸ τὸ μυστηριώδες; Δὲν εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου; Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐπερίμενα ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ τώρα δὲν δύναμαι νὰ ὀμιλήσω ἐλευθέρως διὰ νὰ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου, ὅτι σὰς ἐπαναβλέπω;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βεβαίως... πῶς ὄχι!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καὶ ἡ προσφιλὴς μου Αἰμιλία, ἡ σύζυγός μου, ποῦ εἶνε;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Σιωπή!... Ἐνεκα ἐκείνης, ἴσα ἴσα, πρέπει νὰ σιωπήσητε... Δὲν εἰδέουσι τίποτε περὶ τῆς ἀρίξεώς σας, καὶ θέλομεν νὰ τὴν ἐκπλήξωμεν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀναγνωρίζω πάλιν, θεία μου, τὸν ρομαντικὸν σας χαρακτῆρα! Ἀποστρέψατε τὰ κοινὰ καὶ συνήθη τοῦ βίου, καὶ εἰσθε ἱκανὴ νὰ προτιμήσητε μίαν θορυβώδη καὶ καταπληκτικὴν καταστροφὴν ἀπὸ μίαν εὐδαιμονίαν ἡρεμῶν καὶ πραγματικῶν... Ἐγὼ ὅμως δὲν σκέπτομαι ὅπως ὑμεῖς, καὶ ἐνωῶ νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν σύζυγόν μου χωρὶς προσχεδιάσματα καὶ προπαρασκευάς, καὶ ὅσα τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὀλίγας μόνον στιγμὰς περιμένετε τοῦλάχιστον...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καὶ διατί νὰ μὴ τὴν ἴδω τώρα ἀμέσως; Ὅταν μάλιστα συλλογίζωμαι, ὅτι τὴν ἐγκατέλειψα ἓνα μῆνα μετὰ τὸν γάμον μας!...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Εἶνε τρομερὸν τῷ ὄντι!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Καὶ τὴν ἀγαπῶ τόσον πολὺ! Εἶνε ἡ μόνη γυνή, τὴν ὁποίαν ἠγάπησα εἰς τὸν βίον μου, ἡ μόνη μου συμπάθεια! Καὶ ὅταν εἰς τὴν σύζυγόν του ἀνευρίσκῃ τις τὰ πάντα, καὶ ἀδελφὴν καὶ φίλην καὶ ἐρωμένην...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πράγμα τόσον εὐχάριστον, ὅσον καὶ σπάνιον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Λοιπὸν, ὑμεῖς; ἡ ὁποία ἀρέσκεσθε εἰς τὰ σπάνια καὶ τὰ ἐκτακτά, αὐτὸ θὰ σὰς ἐνθουσιάξῃ βεβαίως... Ἄλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Βαλτάσαρ; Πῶς δὲν τὸν εἶδον ἀκούει; (Ἀρνησάμενος). Ζῆ εἰσέτι, δὲν εἶνε ἀληθές;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βεβαίως.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εἶνε τόσον γέρον, ὥστε, ὅταν τὴν ἀποχωρίζωμαι, φοβοῦμαι πάντοτε μήπως δὲν τὸν ἐπανεύρω.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἄπουσιάζει... θὰ μάθετε διατί.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Λυποῦμαι... διότι, σὰς τὸ λέγω εἰλικρινῶς, ὅταν δὲν βλέπω ἐδῶ τὸν γηραιὸν αὐτὸν θεράποντα καὶ πιστὸν φίλον, νομίζω ὅτι κἀγὼ μὲν λείπη, ὅτι δὲν εὐρίσκωμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου... Ἄλλὰ λέγετέ μοι περὶ τῆς Αἰμιλίας μου... εἶνε πάντοτε ὡραία, δὲν ἔχει οὔτω;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βεβαίως... ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἀνομολογεῖ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εὐτυχῶς, ἀγαπητή μου θεία, ὅτι εἰσθε πλησίον τῆς, καὶ ὡς φιλόστοργος καὶ αὐστηρὰ μήτηρ ἠγρυπνήσατε ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὁποῖον σὰς ἐνεπιστεύθη.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἔγω θὰ ἠγρύπνουν καὶ δι' ἐμὲ αὐτήν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν ἀμφισβάλω.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἐν πρώτοις, διὰ νὰ περισπάσω τὸν νοῦν τῆς κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας, τὴν ἐσυμβόλιευσαν νὰ διασκεδάξῃ, νὰ συναναστρέφῃται κόσμον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐκάματε πολὺ καλὰ!... Εἶθε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ νὰ τὴν περιστοιχίζωσι πάντοτε!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Αἱ χειμεριναὶ συναναστροφῆς τῆς Τολώσσης ὑπῆρξαν λαμπραὶ ἐρέτας, καὶ ἡ Αἰμιλία ἐβριάμβευσε κυριολεκτικῶς. Νέα, ζωηρά, φιλόλογος, ἦτο τῶντι θελκτικωτάτη... ὅλοι τὴν ἐ-

λάτρευσαν, καὶ ἡ μητρική μου καρδιά κούφαινετο. Ἄλλ' ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν διήρκεσον ἐπὶ πολὺ... Αἰφνης κατελήφθη ὑπὸ μελαγχολίας καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἶδῃ πλέον κανένα... Μόνον ὑμᾶς ἐσυλλογίζετο, μάνον περὶ ὑμῶν ἡσυχολεῖτο ὁ νοῦς της... πρὸ βῆ δὲ μηνῶν εἶνε πράγματι δυστυχὴς καὶ πᾶσχει.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί λέγετε! Ἡ Αἰμιλία μου εἶνε ἀσθενής ;
*Α! τότε λοιπὸν δὲν δέχομαι, τετέλεσται!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τί πράγμα ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Κατεχόμενος ὅλος ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ὅτι σᾶς ἐπανεῖδον, παρέλειψα νὰ σᾶς ἀναφέρω περὶ τῶν τιμῶν, αἵτινες μοὶ ἐπεδαφιλεύθησαν ἐνῶ ἐπέστρεφον... Μοὶ ἐπρότειναν μίαν θέσιν λαμπράν, μίαν πρεσβειαν...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Α! τοῦτο μὲ πληρεῖ χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως, ἐνθουσιασμοῦ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μὴ σπεύδητε, καθόσον ἀπεράσιμα ν' ἀποποιηθῶ... Ἀσθενεῖ ἡ Αἰμιλία μου, ἡ γλυκεῖά μου σύζυγος, καὶ ἐγὼ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω ; Δὲν συλλογίζεσθε ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ μου, ἡ εὐδαιμονία μου, ἢ ὅτι ἂν στερηθῶ αὐτῆς θ' ἀποθάνω ; *Ὅχι, ὄχι... δὲν ἀπομακρύνομαι πλέον... Θὰ ζήσω ἐδῶ πλησίον της, ὡς ἀγαθὸς ἀστός καὶ φιλόστοργος σύζυγος. Λοιπὸν, θεῖα μου, αἰσιγμαί, τὰς ὁποίας μοὶ ἐζητήσατε, παρῆλθον... δὲν δύναμαι πλέον νὰ περιμένω...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Λοιπὸν, ἀφοῦ πρέπει νὰ σᾶς τὸ εἶπω, μάθετε ὅτι σήμερον εἶνε τὰ γενέθλια τῆς συζύγου σας.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὰ γενέθλιά της ;... Σταθῆτε... ὦ ναι! ἀκριβῶς... Ὅποια χαρμόσυνοι συμπτώσεις!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βεβαίωτατα... Προσεκάλεσα τὸν καλλίτερον κόσμον τῆς πόλεως... Ἀκούετε ; Ἴδου αἱ ἄμαζαι, εἰσέρχονται ἤδη εἰς τὸ προαύλιον... Ὅλοι θὰ προσφέρουν σήμερον εἰς τὴν ἀνεψίαν μου ἀνὰ μίαν ἀνθοδέσμην, καὶ ἐγὼ θὰ τῇ προσφέρω τὸν σύζυγόν της!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εἶγε!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Σκηνὴ θαυμασιά! γενικὴ κατάπληξις, εἰκὼν, ἀποθέωσις!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(γελῶν).

Καὶ πίπτει ἡ αὐλαία...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ ὅλοι ἀποσείρονται ἐνθουσιασμένοι.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(γελῶν).

Καὶ ὁ σύζυγος περισσύτερον ἀπὸ ὅλους, διότι μένει μὲ τὴν γυναῖκά του.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ προηγημένοι, Γριζάρ.

ΓΡΙΖΑΡ

Κυρία, κυρία... ἦλθε κόσμος πολὺς... τί πρέπει νὰ κάμωμιν ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ἄρες νὰ ἔρχωνται... Σεῖς, ἀνεψιέ μου, εἰσελθετε εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἴθουσαν... Ὁ ἀπαρυσιασθῆτε, ὅταν ἐγὼ θὰ σᾶς εἶπω...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Σύμφωνοι...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(τῷ Ἐρνέστοφ).

Σιωπὴ! (Τῷ Γριζάρ). Ἐχεμύθεια ἄκρα...

*Α! πόσον εἶμαι εὐτυχὴς!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἰδίᾳ, ἀποχωρῶν).

Τὸ πιστεύω... εἶνε ἱκανὴ νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν της. (Εἰσέρχεται εἰς τὴν πρὸς ἀριστερὰ αἴθουσαν).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Κυρία Δαρμαντιέρ, Γριζάρ, Αἰμιλία, Μαργαρώ.

*Ὁμιλοὶ ἐπισκεπτῶν, συγγενῶν καὶ φίλων.

(Οἱ ἐπισκεπτὰι εἰσέρχονται ἐκ τοῦ βάθους μὲ ἀνθοδέσμας ἀνὰ χεῖρας, ἃς καὶ προσφέρουσι τῇ Αἰμιλίᾳ, εἰσερχομένην δεξιόθεν, περικυκλοῦντες καὶ συγχαίροντες αὐτήν).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, φίλοι μου.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

*Ἐγὼ τοὺς συνθήροισα, ὅπως προσφέρωσι τὸν φόρον των εἰς τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἀρετήν. (Συνδιαλέγεται χαμηλῇ τῇ φωνῇ μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πόσον εἶσθε καλὴ! (Ἰδίᾳ). Κατ' ὁμοίαν πάντα ταῦτα αὐξάνουσι τὴν μελαγχολίαν μου, καὶ, εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας μου, εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ προσμειδῶ εἰς τὰ συγχαρητήριά των, ἐνῶ ἡ καρδιά μου σπαράσσεται ὑπὸ τῆς ὀδύνης!

ΓΡΙΖΑΡ

(προχωρών και προσφέρων την ανθοδέσμη του).

Δεχθήτε αυτήν την ανθοδέσμην ὡς δαίγμα ἀγάπης και ἀφοσιώσεως.

ΜΑΡΓΑΡΩ

(προχωρούσα και προσφέρουσα ὡσαύτως την ἰδικήν της).

Λάβετε αὐτὰ τὰ ἄνθη... εἶνε ὁ φόρος τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄρχει, φίλη μου, ἀρχει... (Ἰδία). Ὅποια θεοίσι!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(προβαίνουσα εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς).

Τώρα ἀκροσθῆτε καλά ὅλου.

ΠΑΝΤΕΣ ΟΜΟΥ

Τί θ' ἀκούσωμεν;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὅς ὑμεῖς, ὄρεϊλω και ἐγὼ βεβαίως νὰ προσφέρω τὴν ανθοδέσμην μου... (Χαμηλῆ τῆ φωνῇ τῷ Γριζάρ). Εἰπέ του νὰ ἐμφανισθῆ. (Ὁ Γριζάρ εἰσέρχεται ἀριστερά, ἡ δὲ κυρία Δαρμαντιέρ πλησιάζει τὴν Αἰμιλίαν).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Και ὑμεῖς, θεοί μου, ανθοδέσμην;... Δώσατέ μοι...

ΓΡΙΖΑΡ

(μετὰ τῶν λοιπῶν).

Προχωρήσατε, κυρία κόμησσα, προχωρήσατε...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(τῆ κυρίῃ Δαρμαντιέρ).

Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ανθοδέσμη σας;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(ὀδηγοῦσα τὴν Αἰμιλίαν ἀπὸ τῆς χειρὸς πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅστις διανοίγεται και ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἐμφανίζεται ὁ Ἑρνεστος)

Ἴδου ἡ ἰδική μου ανθοδέσμη!

(Ἡ Αἰμιλία ἐπὶ τῆ θέξ τοῦ συζύγου της βάλλει κραυγὴν, ὀπισθοχωρεῖ και πέπτει λειπθουμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θεῆς της και τῶν ἄλλων κυριῶν, αἵτινες τῆ ἐπιθεψιλεύουσι παντοίας περιθλήψεις).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(γονυπετῶν πρὸ αὐτῆς).

Πῶς!.. Ἐγὼ;.. Ἡ θεά μου, φεῦ! τὴν ἀποστερεῖ τῶν αισθησῶν της! (Τῆ κυρία Δαρμαντιέρ ὀργίλος). Ἡ ἀπερισκεψία σας τὴν κατέστρεψε! Θὰ μοι δώσητε λόγον!

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Δυστυχῆς ἐγὼ!.. ἀναγνωρίζω τὸ λάθος μου... Ἄλλ' ἤδη ἄς προσπαθῆσωμεν νὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ζωὴν!

ΓΡΙΖΑΡ

Παύσατον! Ἡ θεά τοῦ ἀνδρός της νὰ τὴν ἰδῆ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν!

ΜΑΡΓΑΡΩ

Βεβαίως, ἡ αἰριδιὰ χαρὰ ἔχει κάποτε κακὰ συνεπείας. (Πάρτες εἰσέρχονται ἐν ταραχῇ και συγχύσει, ἀπάγοντες τὴν Αἰμιλίαν ἀραιοσθητορ).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

6.

E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια ἴδε ἀρ. 20].

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Δωμάτιον συνεχόμενον μετὰ τοῦ κοιτώνος τῆς Αἰμιλίας. — Δεξιά, θύρα εἰσόδου, ἀριστερά, ἡ τοῦ κοιτώνος τῆς Αἰμιλίας. — Εἰς τὸ προσκήνιον, ἀριστερά, ἀνάκλιτρον καὶ δύο σκίμποδες, δεξιά, τράπεζα, ἐπ' ἧς τὰ πρὸς γραφὴν χρειώδη.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΑΡΓΑΡΩ

(ὄρθια παρὰ τὴν πρὸς ἀριστερὰ θύραν).

Δὲν τολμῶ νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας... Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἦτο πολὺ βαρειά... καὶ εἶνε καὶ πολὺ πρῶτ' ἀκούη... Ἀλλὰ σὰν νὰ μοῦ φαίνεται νὰ ἤκουσα βήματα... Ἐμπρὸς, θάρος... (Κρούει τὴν θύραν, ἥτις μετ' ὀλίγου ἀνοίγεται καὶ ἐξέρχεται ὁ Ἐρνεστος).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μαργαρώ, Ἐρνεστος.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Λοιπόν, κύριε, τί νέα;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν θὰ εἶνε τίποτε, ἐλπίζω, τέκνον μου. Ἡ λειποθυμία ἐκεῖνη μὲ εἶχε τρομάξῃ, διότι διήρ-

κεσε πολὺ· ἔπειτα ἐπηκολούθησε σοβαρὸς πυρετός, συνοδευόμενος ἐνίοτε καὶ ἀπὸ παραμυγήματα. Ἀλλ' εὐτυχῶς εἶνε καλλίτερα καὶ ἥσυχος καθ' ἑλοκλήριαν ἢ κατάστασις τῆς ἀπαιτεῖ μόνον ἀνάπαυσιν καὶ ἐπαγρύπνησιν μεγάλην.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄρκει νὰ μὴ καταβῇ πάλιν εἰς τὸν νοῦν τῆς θείας τῆς νὰ μᾶς κάμῃ κάμμιαν νέαν ἐκπληξίν.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἡ καυμένη εἶνε εἰς ἀπελπισίαν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τὸ πιστεύω... ἔστενωχωρήθη πολὺ καὶ ἐκείνη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ τὴν διορθώσῃ... Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἱ ὅποιαι ἀενάως ἔχουσιν ἀνάγκην συγκινήσεων ἀντὶ πάσης θυσίας.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἐνόμισε ὅτι θὰ κάμῃ καλόν...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

*Ἐχεις δίκαιον... Ἐγὼ εἶμαι ὁ μᾶλλον πταιστικὸς, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ συμμερισθῶ τὰς ἰδέας τῆς καὶ τὰ σχέδιά τῆς. Τέλος πάντων εἶπέ τῆς ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐζήτησε νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ὅτι ἂν ἐννοῇ νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν περίστασιν, δηλαδὴ νὰ φερθῇ ἡσυχῶς ὡς φρόνιμος γυνή, ἄς ἔλθῃ νὰ περάσῃ τὴν πρώϊαν πλησίον τῆς Αἰμιλίας.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἡ κυρία θὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

*Ὁχι· ἐζήτησε νὰ ἐγερθῇ καὶ ὁ ἱατρὸς τὸ ἐπέτρεψεν... Εἶνε ἡμέρα λαμπρὰ καὶ ὁ καθαρὸς ἀἴρ θὰ τὴν ὠφελήσῃ.

ΜΑΡΓΑΡΩ

(βλέπουσα τὴν Αἰμιλίαν ἐξερχομένην τοῦ ὀψωπαιῶνος τῆς)

*Α! ἰδοὺ ἡ κυρία... (Τρέχει πρὸς αὐτήν, τὴν ὑποστηρίζει καὶ τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἀνάκλιτρον).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Αἰμιλία, Ἐρνεστος καὶ Μαργαρώ, ἰστάμενοι ἐκατέρωθεν αὐτῆς.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Λοιπόν, κυρία, πῶς εἴσθε;

ΑἰΜΙΛΙΑ

Πολὺ ἀδύνατος ἀκούη... πονοκέφαλος πρὸ πάντων... ἀλλὰ θὰ περάσῃ..

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

*Ἐχω πεποίθησιν ὅτι μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ εἶνε ἐντελῶς καλά.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Και εγώ αυτό πιστεύω... Άλλά διατί επάν-
ηλθεν ὁ ἰατρός; Ἐξήτησε μάλιστα νά σοί διη-
γήσῃ ἰδιαίτερος... μήπως μέ νομιζῆ ἀθενῆ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι βεβαίως, ἀλλ' ἐγώ χθές φοβηθεῖς, καί
τοι ἀναιτίως, διά τήν κατάστασιν σου, τόν πα-
ρεκάλεσα νά ἔλθῃ λίαν πρῶτ' μέ τίνος συναδέλ-
φου του, τοῦ ἐπισημοτέρου Ἀσκληπιάδας τῆς
Τολώσσας.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πῶς;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, φιλότατη μου, διέρυγες ἐν ἰατρικῶν συμ-
βούλιον ἐκ τεσσάρων ἰατρῶν, ἐκεῖνοι δ' ἐκέρι-
σαν ἐν πρόγνυμα, τό ὅποιον θά τοῖς προσφέρω,
ἀφ' ἧς ἔλαβον τόν κόπον νά ἔλθουν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Λοιπόν θά ἦσαι σήμερον ὁ Ἀμφιτρώων των;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅχι, ἐπεφόρτισα τήν θεῖαν μας δι' αὐτό.

ΜΑΡΓΑΡΩ

(γελάσας)

Ἡ κυρία Δαρμαντιέρ εἰς συμπόσιον μέ τέσ-
σαρες ἰατροῦς!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, ἡ θεῖα μας, ἡ ὁποία ἀρέσκειται εἰς τὰ
πραγμικά καί τὰ ἀπρόοπτα θά εἶνε εὐχαιστημέ-
νη, διότι τέσσαρες ἰατροὶ ὁμοῦ ἀποτελοῦσι μίαν
πραγμῶδιαν. (Βαίνει, ὅπως ἐξέλεθη, εἰτα ἐπατέρ-
χεται πλησίον τῆς συζύγου του). Χαίρε, Αἰμι-
λία μου, μὴ ἀνησυχῆς, θά ἐπανέλθω ἀμέσως...
Υγίαινε. (*Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μαργαρώ, Αἰμιλία.

ΜΑΡΓΑΡΩ

(παρατηροῦσα ἐξερχόμενον τόν Ἐρνεστον).

Τί ἀγαθός, τί εὐγενής ποῦ εἶνε ὁ κύριος κό-
μης!.. καί νά σᾶς εἰπῶ, κυρία, συμμερίζομαι
τήν γνώμην τοῦ Βαλτάσαρ...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(περιεσῶς).

Τοῦ Βαλτάσαρ! Θεέ μου! ἐδῶ εἶνε;...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Τί ἔχετε; Τί παραχρῆ εἶνε αὐτή; Ἦσυχάσατε,
κυρία...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(συναρχομένη).

Εἶμαι ἡσυχος... Λοιπόν, τί ἔλεγες;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ὅτι εἶνε ἀδύνατον νά μή λατρεύῃ κανείς
τόν κύριον κύρητα. Εἶνε τόσον περιποιητικός...
Μόνον δι' ἑλπίς φροντίζει... Ἐάν τόν ἐδίδαπατε
χθές; τί περιποιήσαί, σᾶς ἔκαυνε!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄληθῶς;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Δέν ἐμπιστεύετο εἰς κανένα... Κανείς ἄλλος
ἀπό τόν κύριον δέν ἐμβήκεν εἰς τό δωμάτιόν
σας.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πραγματικῶς, ὅταν τό πρῶτ' ἐστήμανα, ἦτο
παρών πρῶτος.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Βεβαίως, δέν εἶχε πλαγιάσῃ διόλου ἡ γγύ-
πνησεν ὅλην τήν νύκτα.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Δι' ἐμέ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Καί φαίνεται ὅτι ἐπεράσατε ἀσχημα...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τί μέ λέγετε;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Εἶχετε δυνατὸν πυρετόν, καί κάποτε κάποτε,
παραμιλητὰ τρομερά...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καί ὁ σύζυγός μου ἦτο τότε πλησίον μου;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Μάλιστα, κυρία, ἐκεῖνος μόνος.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἰδίᾳ, περιτρώμος).

ὦ Θεέ μου!

ΜΑΡΓΑΡΩ

Εἶνε λοιπόν νά μή λατρεύῃ κανείς τέτοιον
σύζυγον; Ἐγώ ὁμοῦς...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τί λέγετε;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ἄφ' ὅτου μοῦ ὠμιλήσατε, κυρία, ἀπό χθές
ποῦ μέ ἐσυμβουλεύσατε, κάμνω τὰ ἀδύνατα δυ-
νατά, καί ἐλπίζω νά τό κατορθώσω, ἀλλ' εἶμαι
πολύ δυστυχής...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Καί διατί;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Ὁ Θεόφιλος εἶνε ἀκόμη ἐδῶ εἰς τό μέγαρον
... Ἦλθε μέ τήν πρόστασιν νά φέρῃ κάτι βρά-
σματα καί νά πληρωθῇ τούς τελευταίους λογα-
ριασμούς. Τόν ἀπορεύω ὅσον εἴμπορῶ, ἀλλ' ἐ-
κείνος μέ παρακολουθεῖ παντοῦ, εἰς τρόπον ὅσπερ
ὁ Γριζάρ τόν παρετήρησε καί ἤρχισαν πάλιν αἱ
ὑποψίαι του... Αὐτοὶ οἱ ἄνδρες μας τὰ βλέπουν
ὅλα...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(έγειρουμένη και άνυπαμόνως).

"Επειτα; λέγε γρήγορα, σέ παρακαλώ...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Δηλαδή όχι και θα, διότι ο Γριζάρ δεν είναι ένα γράμμα, το όποιον ο παντός Θεόφιλος έφριξε με τρόπον εις τα πόδια μου... και εις το γράμμα αυτό...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Λοιπόν;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Μου ζητεί να του δώσω άπάντητιν, την όποιαν να βάλω εις το κούρωμα της μεγάλης καστάνιας... Μου λέγει δε ότι αν εξακολουθήσω να τον άποσειγώ και να μη του όμιλώ, θα κάμη κάτι τι άπελπισισιόν...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Θ' άποκαταήση;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Χειρότερα, κυρία, χειρότερα... Θα νυμφρευθή μιαν νέαν πού του προτείνουν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Λοιπόν, Μαργαρώ, άντι να τον έμποδίσης, δειλίεις να τον παρακινήσης να το κάμη.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Δεν θα είμπορέσω ποτέ.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Δεν επιθυμείς λοιπόν την ευτυχίαν του, αφού τον αγαπάς;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Μάλιστα, κυρία, αλλά τότε δεν θα με συλλογίζεται πλέον... θα με άποστρέφεται...

ΑΙΜΙΛΙΑ

"Απ' εναντίας θα σε έτιμιᾷ περισσότερον και δεν θα σε λησμονήση ποτέ.

ΜΑΡΓΑΡΩ

(ζωηρώς).

Θα του γράψω, όπως με συμβουλεύετε, κυρία, σās το υπόσχομαι... Αλλά... να, έρχεται ο κύριος κόμης... (Ἡ Αιμιλία παρακαθήται επί του ανακλίτρου).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Αί προηγούμεναι, Ἐρνέστος,

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(είσερχόμενος).

Οί λατροί εκάθισαν εις την τράπεζαν και δεν έχω να φροντίσω πλέον περι αυτών. (Ἐν ἡ Μαργαρώ). Διέταξαν μόνον κάτι σταγόνας, τās όποιās σε παρακαλώ να φέρης εις το δωμάτιον της κυρίας.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Μάλιστα, κύριε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Λέγουν ότι παρήθε μεν ο κίνδυνος, άλλ' ότι η εξασθένηαις, εις την όποιαν διατελει, η παραμικρά συγκίνησις δύναται να επαναφέρει τον πυρετόν και τα παραληρήματα εκείνα, τὰ όποια τόσον μ' έτάραξαν χθές.

ΜΑΡΓΑΡΩ

"Η παραμικρά συγκίνησις;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναι, του λοιπού έχει ανάγκην απολύτου ήσυχίας και αναπαύσεως. (Ἡ Μαργαρώ εξέρχεται).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τί τρέχει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(πλησιάζων και καθήμενος δεξιόθεν αυτής επί του ανακλίτρου).

Τίποτε... Δεν έχομεν πλέον ανάγκην της Ιατρικής των και τουτο με υπερευχαριστεί... Πιστεύεις ότι εξηλοτύπουν και δια τās προς σε περιποιήσεις των άκούη; "Α! τώρα πλέον, από άποβλέπει έμε μόνον... εγώ μόνος θα επαγρυπνώ επί του προσφιλεστέρου μου άντικειμένου.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Παύσον, με συγινει η αγαθότης σας!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί λέγεις; Μη αυτό δεν είνε το καθήκόν μου; Αύτην ταύτην την νόστα, με όλην την άνησυχίαν, η όποια με κατείχεν, έαν είξυρες πόσον θεωόρουν εκυτόν ευτυχίη, διότι ή γράπουν πλησίον σου! Αίσθανόμενος την χειρά σου εις την χειρά μου, έμεθυσομένη εξ ήδονής επί τη θέα σου... άπευθαύμαζον τους χαρακτήρας του προσώπου σου, ολίγες, καιτοι ήλλοιωμένοι εκ του πυρετού, διετήρου την γλυκύτητά των... Και συγνάκις, το ένθυμοῦμαι, μοι όμιλίεις...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ιδίᾳ).

Θεέ μου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Φράσεις τινές μόνον και λέξεις διακεκομμέναι σās διεύρευγον, εκ των όποιων όμως ουδέν ήδυνήθην να έννοήτω...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ώσεί άνακουριζόμενη).

"Α!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

"Ηκουσα όμως το όνομά μου επιπλανώμενον επί των χειλέων σου... Ήρνήστε, μοι έλεγες... ως να με εκάθεις εις βοήθειάν σου... και εγώ έν τούτοις ήμην πλησίον σου, ως και τώρα...

ΑΙΜΙΛΙΑ

"Ω! Διατί να μ' έγκαταλείψης τόσον καιρόν;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἦτο ἀνάγκη... Ὁ πατήρ σου ἄλλοτε, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐμφυλίων παραγῶν, εἶχε περιθάληψή τὴν οἰκογένειάν μου... καὶ εἶχον ἐκρίσθη, περιστάσεως δοθείσης, τὰ πάντα νὰ θυσιάσω ὑπὲρ ἐκεῖνου καὶ ὑπὲρ σοῦ... Ἐν τούτοις ἐὰν ἐγνώριζες πόσον μακρὸς, πόσον σκληρὸς ἦμι ἐβάνη ὁ καιρὸς, ἐν διήλθον μακράν σου! Ποσάκις, ἐὰν ἱερὸν καθήκον, ἢ σωτηρία τοῦ πατρὸς σου δὲν μὲ συνεκράτει, ποσάκις δὲν θ' ἀπερᾶσιζα νὰ ἐπιστρέψω ἀπροσδοκῆτως καὶ νὰ σοὶ εἶπω : « Αἰμιλία μου, ἰδοὺ ἐγώ, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω μακράν σου! Ἀλλὰ τέλος πάντων ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας καὶ τῆς ἐξορίας ἔληξε, σὲ ἐπανεῦρον, καὶ μετὰ σοῦ ἐπανεῦρον τὴν εὐδαιμονίαν μου... Φαντάσθητι ὅποιον φαιδρὸν μέλλον διανοίγεται ἐνώπιόν μας! Δὲν πολμῶ νὰ πιστεύσω εἰς τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας μου... Ἀποδίδω χάριτας εἰς τὸν Θεόν, ὅστις μοὶ ἔδωκεν ἐν ἐντιμῶν ὀνομα, ἐπίζηλον κοινωνικὴν θέσιν καὶ πλοῦτον ἀρκετὸν, ὅπως μερισθῶ πάντα ταῦτα μαζὺ σου, ἀλλὰ πρό πάντων τὸν δοξάζω, διότι μοὶ ἔδωκε τὴν νεότητά, ὅπως σὲ λατρεύω ἐπὶ μακρὸν χρόνον! Πλὴν, φιλότατη μου, δὲν μοὶ εἶπες τίποτε περὶ τῶν ὧσων συνέβησαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου... Πῶς διήλθες τὰς ἡμέρας σου : Ἦσο εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας ; Σὰς ἤρεσαν οἱ ἐξωραϊσμοί, τοὺς ὁποίους κατὰ διαταγὴν μου ἔκαμαν εἰς τὸ μέγαρόν μας ; Ὁ Βαλτάσαρ δὲν εἶνε ἐδῶ ;

(Ἐξο.λουθεῖ).

7. στὴ σελ. 11. E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ
ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια· ἴδε ἀρ. 21].

ΑΙΜΙΑΙΑ
(τεθορυβημένη).

Ὁ Βαλτάσαρ!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εἰς ἐκεῖνον εἶχον δώση ἀναχωρῶν τὰς διαταγὰς μου καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν φαίνεται διὰ νὰ μοὶ δώση λόγον.

ΑΙΜΙΑΙΑ
(ἐν αἰχμαλωσίᾳ ταραχῆ).

Ἐκείνος νὰ σᾶς δώση λόγον!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(λαμβάνων τὴν χεῖρά της).

Πλὴν τί ἔχεις;

ΑΙΜΙΑΙΑ

Τίποτε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Εἶσαι τεταραγμένη...

ΑΙΜΙΑΙΑ

Ὁχι, σὰς λέγω, ἀληθῶς...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(κρατῶν πάντοτε τὴν χεῖρά της).

Μὲ εἶπον ὅτι ἀνεχώρησε χθές, ἀλλὰ θὰ ὑπῆρχε βεβαίως εἰς τὴν ἑπαυλιν, καὶ τῷ ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃ.

ΑΙΜΙΑΙΑ
(τεταραγμένη).

Θὰ ἔλθῃ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Σήμερον πιθανῶς... Ἀλλὰ καὶ πάλιν! Ἡ χεῖρ σου καίει... μήπως ἐπανῆλθεν ὁ πυρετός;

ΑΙΜΙΑΙΑ

(ἐν ἀλλορροσίᾳ καὶ ἀποσύρουσα ἀποτόμως τὴν χεῖρά της).

Ὁχι... ὄχι... εἶμαι καλά...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἐγειρόμενος).

ὦ Θεέ μου! Ἡ κατάρασίς σου μετ' ἀνησυχεῖ! (Κράζων). Μαργαρώ! Μαργαρώ! (Τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον). Αἱ ἄμαξαι δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν αὐλήν... οἱ ἱατροὶ ἀνεχώρησαν... Ἄ! αἱ σταγόνες ἐκεῖναι τὰς ὁποίας διέταζαν... νὰ τὰς ἔφεραν ἄρά γε;... (Εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Αἰμιλίας).

ΑΙΜΙΛΙΑ

(μόνη).

Πόσον υποφέρω... Θεέ μου! πόσον υποφέρω!
... Ἡ κεφαλή μου καίει!... Πού εἶμαι;... (Ἄ-
κρωσιμένη). Ἀκούω βήματα... Ἐρχονται!... Ἐρ-
χονται!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἐξερχόμενος τοῦ κοιτῶνος).

Δὲν ἔφεραν ἀκόμη τίποτε... (Βλέπων τὴν Αἰ-
μιλίαν ἐγερθεῖσαν καὶ βηματίζουσαν στανμωδι-
κῶς). Ἄ! ὅποια ταραχή! ὅποια φρικώδης σύγ-
χυσις!... Αἰμιλία μου... Αἰμιλία!...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἀλλόφρων).

Σιωπή! δὲν ἀκούετε;... Ἀναδύει... ἰδοὺ
αὐτὸς!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ποῖος;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὁ Βαλτάσαρ!... ἐνώπιόν μου!... ὦ! πῶς
φοβοῦμαι!... Εἰς μάτην κρύπτω τὸ μέτωπόν...
μὲ βλέπει πάντοτε!... (Πιπτομένη εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ Ἐρνέστου). Ὅποῖος καὶ ἂν ἦσθε...
ἔλεος!... εὐσπλαγγνίαν... κρύψατέ με διὰ νὰ μὴ
μὲ βλέπη! Διότι θὰ τὸ εἶπῃ... ναί, θὰ εἶπῃ...
Ἰδοὺ αὐτὴ! εἶνε ἔνοχος!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αἰμιλία!... Ὅποια ἰδέα! ὅποιον ψεῦδος!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ὅχι... ὄχι... δὲν ψεύδονται οἱ ἔχοντες λευκὴν
κόμην!... Εἶπε τὴν ἀλήθειαν!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὅποῖος παροξυσμὸς σὲ παραφέρει! Σύνελθε!
Συλλογίσθητι τὸν πατέρα σου...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τὸν πατέρα μου... ὦ πάτερ μου, ἔλθε! Ἄ-
πομάκρυνόν με εἶνε ἐκεῖνος ὁ νέος... ὁ συγγε-
νὴς τοῦ Ἐρνέστου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Συγγενὴς μου!... ποῖος!...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἐξέλλοος).

Δὲν τὸν βλέπετε; Εἰσῆλθε πρὸ δλίγου εἰς τὴν
αἴθουσαν... ἀναχωρεῖ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας διὰ τὸν
στράτον... καὶ ἡ θεῖα μου ἠθέλησε νὰ τὸν κρα-
τήσῃ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἰς τὸ μέγαρον... Ἐγὼ
δὲν ἠθελὼν ὁμῶς... δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνεχθῶ!...
διότι μὲ τὸ εἶχεν εἶπει ὅτι μὲ ἀγαπᾷ... καὶ ἐ-
γὼ μόνον τὸν Ἐρνέστον ἀγαπῶ... Κλαίει... ἀ-
πελπίζεται... Διὰ νὰ τὸν παραγορήσω, ἀρῆκα
νὰ πέσῃ ἡ ἀνοδοδέσμη, τὴν ὁποῖαν ἐκράτουν ἐκεῖ-
νην τὴν στιγμὴν... Ἰδοὺ τὴν λαμβάνει... βλέ-
πετε;... τὴν ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του... τώρα
τὴν κρύπτει εἰς τὸ στήθος του... (Στενάζουσα).

Εὐτυχῶς, ἀναχωρεῖ αὐριον... Ποῖος εἶνε;... Νὰ
εἰσέλθῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ δωμάτιόν μου!...
τὴν νύκτα!... διὰ τοῦ ἐξώστου!... Ἐκεῖνος εἶνε
Ἄ! ἡ ἔνοχος ἐπιπολαιότης μου τῷ ἐνεποίησε
τοιοῦτο θράσος!... Ἐξέλθετε! φύγετε!... Ἄφε-
τέ με... ἀφετέ με, σὰς λέγω!... Μοὶ προσενηί-
τε φρικὰν!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

ὦ λύσσα!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Ἐρνέστον μόνον!... Ἐρνέ-
στε μου, ἔλθε νὰ μὲ σώσῃς!... Εἶμαι ἀξίη εἰσ-
έτι τῆς ἀγάπης σου... (Ἀπελπιστικῶς). Ὅχι!
... ὄχι!... φύγε!... (Πιπτοῦσα γονυπετής). ὦ
πάτερ μου!... συγχώρησόν με!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Σιωπά, ταλαίπωρος! σιωπά!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ναί... ναί... πρέπει νὰ σιωπήσω... Σημαίνουν
μεσάνυκτα... εἶνε παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων
... Κατέβη διὰ τοῦ ἐξώστου... Ἀκούω πυροβο-
λισμὸν... θὰ τὸν διέκριναν εἰς τὸ σκότος... Εἶνε
ὁ Βαλτάσαρ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπυροβόλησεν... ὁ
Βαλτάσαρ, τοῦ ὁποίου τῶρα δὲν εἴμπαρῶ ν' ἀν-
τικρύσω τὸ βλέμμα... ὦ φρικαλέα ὁδὴν!...
τρέμω εἰς τὴν θέαν του... Νὰ ἐρυθριῶ ἐνώπιον
ἐνὸς ὑπέρτου!... Ἐὰν ἐπεκαλοῦμην τὸ ἔλεός
του... Ὅχι, ὄχι... δὲν θὰ μὲ εἰσακούσῃ!... Τί
νὰ κάμω;... Ἐξήτησα ν' αὐτοκτονήσω...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί λέγεις!

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄλλὰ τὸ θόρος μὲ ἐγκατέλειψεν... Ἐὰν ἐ-
πανεῖλη ὁ Ἐρνέστος... θὰ τὸ πράξω... Καὶ ἰ-
δοὺ... αἰσθάνομαι... ἐδῶ... ὦ θεέ μου! μήπως
μὲ εὐσπλαγγνίσθης ἐπὶ τέλους;... Ναί... αἰσθάνο-
μαι ἐρχόμενον τὸν θάνατον... (Πιπτοῦσα ἐπὶ
τοῦ ἀνακλιντήρου καὶ μετ' ἐκλιπίσεως φωνῆς).
Ἐρνέστε... Ἐρνέστε... σὺ τοῦ ὁποῖου ἐπρόδοσα
τὴν πίστιν, συγχώρησόν με!... (Καταλαμβάνεται
ὑπὸ ληθάργου. — Ὁ Ἐρνέστος κάθηται
παρὰ τὴν τράπεζαν, δεξιὰ, καὶ τὴν κεφαλὴν
στηρίξων διὰ τῶν χειρῶν, βεβηίζεται εἰς σκέ-
ψεις).

ΣΚΗΝΗ 4'.

Ἐρνέστος, Αἰμιλία, ἐν ληθάργῳ, κ. Δαρμαντιέρ
καὶ Μαρμαριώ, εἰσερχόμενοι.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Προσηγῆ... μὴ κάμνωμεν θόρυβον... (Τῷ Ἐρ-
νέστῳ, δείκνυον τὴν Αἰμιλίαν). Κοιμᾶται;
... Ἄλλ' ὑμεῖς τί ἔχετε; μὲ προμάζετε!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐγώ ;... ἀπολύτως τίποτε, ἀγαπητή μου θεία... (Τῇ Μαργαρώ, δεικνύων αὐτῇ τὴν Αἰμιλίαν). Μαργαρώ, μείνε πλησίον τῆς, μὴ ἀπομακρυνθῆς. (Ἡ Μαργαρώ πλησιάζει πρὸ τῆς Αἰμιλίας, ἐνῶ ὁ Ἐρνέστος ὀδηγεῖ τὴν κ. Δαρμαντιέρ εἰς τὸ προσκήνιον). Εἰπῆτέ μοι, ἀγαπητή μου θεία...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ, προηγουμένως, ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί εἶνε πάλιν ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἀναγγέλλω ἐπισημως τὴν ἀφίξίν σας εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας, οἱ ὅποιοι δὲν μᾶς ἐγκατέλειψαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας... τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθιμοταξία...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἦρχετο λοιπὸν ἐδῶ πολὺς κόσμος κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἀρκετός... Ἐνίστε ἔμενον εἰς τὸ φαγητὸν καὶ κατοπιν ἀνεχώρου τὴν ἐσπέραν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν ἔμενε κἀνείς ;... Ἐπρεπεν ὅμως, νομίζω, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, νὰ φιλοξενῆτε κἀνενα συγγενῆ τοῦλάχιστον, δι' ὀλίγας ἡμέρας...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τοῦτο μοὶ συνέβη ἅπαξ μόνον, ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς ἀνεψιάς μου, ἡ ὁποία καὶ καλὰ δὲν ἤθελε... Χαίρω λοιπὸν ὅτι καὶ ὑμεῖς εἰσθε τῆς γνώμης μου, διότι, πραγματικῶς, προκειμένου περὶ συγγενῶν...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄ ! ἦτο ἐκ τῶν συγγενῶν μας ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὁ Ἐδουάρδος Μιρεμόν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὁ Ἐδουάρδος !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ναί, ὁ ἐξάδελφός σας, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὴν προστασίαν σας ἐξῆλθε τόσον ταχέως ἐκ τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. (Ὁ Ἐρνέστος κάθηται σύντονος παρὰ τὴν τράπεζαν). Τί κάμνετε ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ
(ἀταράχος).

Δὲν τὸν βλέπω εἰς τὸν κατάλογόν σας καὶ θέλω νὰ τῷ γράψω διὰ νὰ τὸν προσκαλέσω.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τί λέγετε ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, διότι ἔχω νὰ τῷ ὀμιλήσω καὶ ἰδιαίτε-
τως,

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ δὲν γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀτυχῆς νέος δὲν ὑ-
πάρχει πλέον ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Πῶς !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πρὸ ἐξ μηνῶν περίπου, ἀπὸ ἔμειναν ἐδῶ ὀ-
λίγας ἡμέρας, ὡς σὰς εἶπον, μᾶς ἀπεχαιρέτισε
καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐκστρατείαν, εἰς τὴν πρό-
την δὲ μάχην...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐφρονεύθη !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ δὲν ἐξεπλάγην διὰ τὸ τοιοῦτο... Ἦτο
τόσον ὀρηκτικός... τόσον θερμοκέφαλος...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἀπορρίπτων τὴν γραβίδα, ἰδὲ).

Ἐφρονεύθη !... Καὶ τῶρα κατὰ τίνος νὰ στρέ-
ψω τὴν ἐκδίκησίν μου ;... (Παρατηρῶν τὴν Αἰ-
μιλίαν). Κατὰ τίνος ;... κατὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ
εὐεργέτου μου ;...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Κύριε... ἡ κυρία συνέρχεται... ἐξυπνᾷ...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄ ! πόσον υπέφερον... ὅσοιαν φρικῶδες ὄνει-
ρον ! (Παρατηροῦσα περὶ αὐτῆς). Θεία μου...
Μαργαρώ... πῶ εἶνε ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πλησίον σου πάντοτε, δὲν σ' ἐγκατέλειψεν
οὔτε στιγμὴν... (Τῷ Ἐρνέστῳ). Ἀνεψιέ μου...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(τῷ Ἐρνέστῳ).

Πρὸς χάριν... πλησιάσατε... (Ὁ Ἐρνέστος
πλησιάζει βραδέως καὶ σιωπηλῶς. — Ἡ Αἰμι-
λία λυμβάνει τὴν χεῖρά του καὶ φέρει αὐτὴν
ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς). Τώρα ὑποσέρω ὀλιγώτε-
ρον... Αἰσθάνομαι ἑμμαντὴν καλλίτερά, ὅταν ἤ-
σθε πλησίον μου...

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Αἱ προηγουμένοι, Γριζάρ.

ΓΡΙΖΑΡ

(τῷ Ἐρνέστῳ).

Κύριε κόμη... (Βλέπων τὴν Μαργαρώ, ἰδίᾳ).
Ἄ ! ἐδῶ εἶνε ἡ γυναῖκά μου... δόξα σοὶ ὁ Θεός !
τὴν εἶχα χαμένην... (Ἰερωτοῦντά). Κύριε κόμη,
ἦλθε κάποιος τὸν ὅποιον ἐμνήσατε καὶ ὁ ὁποῖος
θέλει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ποῦτος εἶνε ;

ΓΡΙΖΑΡ

Ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ Βαλτάσαρ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐγώ ;... ἀπολύτως τίποτε, ἀγαπητή μου θεία... (Τῇ Μαργαρώ, δεικνύων αὐτῇ τὴν Αἰμιλίαν). Μαργαρώ, μείνε πλησίον τῆς, μὴ ἀπομακρυνθῆς. (Ἡ Μαργαρώ πλησιάζει πρὸ τῆς Αἰμιλίας, ἐνῶ ὁ Ἐρνέστος ὀδηγεῖ τὴν κ. Δαρμαντιέρ εἰς τὸ προσκήριον). Εἰπήτέ μοι, ἀγαπητή μου θεία...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὅ, τι ἐπιθυμεῖτε, ἀλλά, προηγουμένως, ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί εἶνε πάλιν ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἀναγγέλλω ἐπισήμως τὴν ἀφίξίν σας εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας, οἱ ὅποιοι δὲν μᾶς ἐγκατέλειψαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας... τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθιμοταξία...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἦρχετε λοιπὸν ἐδῶ πολὺς κόσμος κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἀρκετός... Ἐνίοτε ἔμεινον εἰς τὸ φαγητὸν καὶ κατόπιν ἀνεχώρουν τὴν ἑσπέραν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Δὲν ἔμεινε κανεὶς ;... Ἐπρεπεν ὅμως, νομίζω, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, νὰ φιλοξενήτε κανένα συγγενῆ τοῦλάχιστον, δι' ὀλίγας ἡμέρας...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τοῦτο μοὶ συνέβη ἅπαξ μόνον, ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς ἀνεψιᾶς μου, ἡ ὁποία καὶ καλὰ δὲν ἤθελε... Χαίρω λοιπὸν ὅτι καὶ ὑμεῖς εἴσθε τῆς γνώμης μου, διότι, πραγματικῶς, προκειμένου μου περὶ συγγενῶν...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄ ! ἦτο ἐκ τῶν συγγενῶν μας ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὁ Ἐδουάρδος Μιρεμόν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ὁ Ἐδουάρδος !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ναί, ὁ ἐξάδελφός σας, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὴν προστασίαν σας ἐξῆλθε τόσον ταχέως ἐκ τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. (Ὁ Ἐρνέστος κάθηται σύντονος παρὰ τὴν τράπεζαν). Τί κάμνετε ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἀταράχος).

Δὲν τὸν βλέπω εἰς τὸν κατάλογόν σας καὶ θέλω νὰ τῷ γράψω διὰ νὰ τὸν προσκαλέσω.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τί λέγετε ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, διότι ἔχω νὰ τῷ ὁμιλήσω καὶ ἰδιαιτέρως.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ δὲν γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀτυχῆς νέος δὲν ὑπάρχει πλέον ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Πῶς !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πρὸ ἑξ μηνῶν περίπου, ἀπὸ ἔμεινον ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας, ὡς σὰς εἶπον, μᾶς ἀπεγαμρέτισε καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐκστρατείαν, εἰς τὴν πρώτην δὲ μάχην...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐρρονεύθη !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ δὲν ἐξεπλάγην διὰ τὸ τοιοῦτο... Ἦτο τόσον ὀρμητικὸς... τόσον θερμοκέφαλος...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἀπορρίπτων τὴν γραφίδα. ἰδὲ).

Ἐρρονεύθη !... Καὶ τώρα κατὰ τίνας νὰ στρέψω τὴν ἐκδικησίαν μου ;... (Παρατηρῶν τὴν Αἰμιλίαν). Κατὰ τίνας ;... κατὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ εὐεργέτου μου ;...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Κύριε... ἡ κυρία συνέρχεται... ἐξυπνᾷ...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄ ! πόσον ὑπέφερον... ὅποιον φρικῶδες ὄνειρον ! (Παρατηροῦσα περὶ αὐτῆς). Θεία μου... Μαργαρώ... ποῦ εἶνε ;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πλησίον σου πάντοτε, δὲν σ' ἐγκατέλειψεν οὔτε στιγμήν... (Τῷ Ἐρνέστῳ). Ἀνεψιέ μου...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(τῷ Ἐρνέστῳ).

Πρὸς χάριν... πλησιάσατε... (Ὁ Ἐρνέστος πλησιάζει βραδέως καὶ σιωπηλῶς. — Ἡ Αἰμιλία λιμβάνει τὴν χεῖρά του καὶ γέρει αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλῶν τῆς). Τώρα ὑποφέρω ὀλιγώτερον... Αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν καλλίτερά, ὅταν ἦσθε πλησίον μου...

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Αἱ προηγουμένοι, Γριζάρ.

ΓΡΙΖΑΡ

(τῷ Ἐρνέστῳ).

Κύριε κόμης... (Βλέπων τὴν Μαργαρώ, ἰδίᾳ).

Ἄ ! ἐδῶ εἶνε ἡ γυναικὰ μου... δόξα σοι ὁ Θεός ! τὴν εἶχα χαμένην... (Γεγωνεῖα). Κύριε κόμης, ἦλθε κάποιος τὸν ὅποιον ἐμνηύσατε καὶ ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σὰς ὁμιλήσῃ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ποῖος εἶνε ;

ΓΡΙΖΑΡ

Ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ Βαλτάσαρ.

Χ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ὁ Βαλτάσαρ!

ΑΙΜΙΔΙΑ

(ἐκτός ἑαυτῆς, ἀνεγειρομένη διὰ σπασμωδικῆς
κινήσεως).

Ὁ Βαλτάσαρ!

(Ἀκολουθεῖ).

8.

E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεται ἴδ. ἀρ. 22].

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(συγκροτῶν αὐτήν).

Ἦσυλάστε... τί κάμνετε ; (Ἰδία). Δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ὑποστῇ τὴν παρουσίαν του... (Γεγωνία τῷ Γριζάρ). Ἄς περιμείνη, θὰ τὸν ἴδωμεν ἀργότερα.

ΓΡΙΖΑΡ

(ἐξερχόμενος).

Πολὺ καλὰ, κύριε κόμη. (Ἡ Αἰμιλία κάμνει κίνημα χαρᾶς καὶ ἐπαρακάθηται).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἴδία, παρατηρῶν αὐτήν).

Ἡ τάλαινα ! Κάτωχος καὶ μὲ μέτωπον ἐσβαρμμένον κάμπτεται ὑπὸ τὸ αἰσχρὸς τῆς !... Ἄλλ' ἐγὼ ὠρκίσθην εἰς τὸν γηραιὸν πατέρα τῆς νὰ τὴν προστατεύω πάντοτε, καὶ ἂν αὐτὴ ἠθέτησε τὸν ὄρκον τῆς πρὸς ἐμὲ πίστεώς τῆς, δικαιοῦμαι ἄρ' ἂν γέ ν' ἀθετήσω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὃν ἔδωκα εἰς τὸν πατέρα τῆς ; Ὁχι ! (Πλησιάζων αὐτὴν καὶ μετ' ἀγαθότητος). Πραῦνθητε... Πρὸ παντός ἄλλου ἔχετε ἀνάγκην ἡσυχίας.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(καθημένη παρὰ τὴν τράπεζαν, δεξιᾷ).

Βεβαίως... ἡσυχίαν καὶ διασκεδάσιν... (Τῇ Αἰμιλία). Ἄν θέλης, καθήμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν πλησίον σου καὶ σὲ διασκεδάζομεν μὲ τὰς ὀμιλίαις μας... Τί λέγεις, Μαργαρώ ;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Μάλιστα, κυρία

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ ὑμεῖς, ἀνεψιέ μου, μετὰ τόσον μακρὰν ἀπουσίαν θὰ ἔχητε πολλὰ διασκεδαστικά πράγματα νὰ μᾶς εἰπῆτε... (Τῇ Αἰμιλία). Σὺ νὰ μένης ἡσυχος καὶ νὰ ἀκροᾶσαι μόνον.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί... ἀκούσατε.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐὰν θὰ ὀμιλήσητε, ὑμεῖς, Ἐρονέστε, θὰ σὰς ἀκροασθῶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

ΓΡΙΖΑΡ

(εἰσερχόμενος ἐκ νέου).

Κύριε κόμη, λέγει ὅτι μόνον νὰ σὰς ἴδῃ ἐπιθμεῖ.

Ποιος ;
ΕΡΝΕΣΤΟΣ

ΓΡΙΖΑΡ

Ο Βαλτάσαρ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄδύνατον ! (Μετὰ βραχέϊαν σκέψιν). Ἄλλὰ
διατί ὄχι ; Ἄς εἰσέλθῃ.

ΓΡΙΖΑΡ

Ὁ καυμένος ! δὲν ἀντέχει πλέον ἐκ τῆς ἐπι-
θυμίας νὰ σὰς ἰδῇ. (Ἐξέρχεται).

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἰδί.).

Αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουν τελείως !

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ προηγούμενοι, Βαλτάσαρ, Γριζάρ.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(εἰσέρχεται νύσων χυμὴ καὶ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα
τοῦ Ἑρνέστου).

Ἄ !... πῶθέντα μου !...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θὰ σοὶ ἐμιλήσω μετ' ὀλίγων.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἄ, κύριε !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καλά !... Ἀρκεῖ... σιωπᾶ !

ΓΡΙΖΑΡ

Πῶς !

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καθὼς καὶ σύ, Γριζάρ.

ΓΡΙΖΑΡ

(ἰδί.).

Διατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ ; τί τρέχει ;

ΜΑΡΓΑΡ

(πλησιάζουσα αὐτόν).

Ὁ κύριος θὰ μᾶς διηγηθῇ κάτι τί.

ΓΡΙΖΑΡ

Ἄ ! τότε διαφέρει.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἄς ἀκούσωμεν. (Ἡ Αἰμιλία κάθηται ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρον, ὃ δὲ Ἑρνέστος παρ' αὐτήν,
ἐπὶ σκίμποδος, δεξιᾶ. — Ἡ κ. Δαρμαντιέρ
λαμβάνει θέσιν πλησίον τοῦ Ἑρνέστου, ἡ Μαρ-
γαρῶ ἀριστερὰ τῆς Αἰμιλιας, καὶ παρὰ τῆ Μαρ-
γαρῶ, ὁ Γριζάρ. — Ὁ Βαλτάσαρ μένει ὄρθιος,
δεξιόθεν τῆς κ. Δαρμαντιέρ).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(μετὰ βραχέϊαν σιγὴν).

Μάθετε ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχον ὑπάγῃ
εἰς Μαδρίτην, ὅπως προσπαθῆσω νὰ σώσω τὸν

κόμητα Δελαίμας τὸν πενθερόν μου, ὅστις ἐκρά-
τειτο εἰς τὰ ἀρχαῖα δεσμωτήρια τῆς Ἱερᾶς Ἐ-
ξετάσεως... Δὲν σὰς ἀναφέρω ἐν λεπτομερείᾳ ὅλα
τὰ διαθέματά μου, τὰς ἀποπειράς μου, ὅπως
τὸν λυτρώσω... Εἶνε μὲν ἀπὸ τὰς συνήθεις ἱστο-
ρίας τῶν ἐξαπατωμένων ἢ δωροδογουμένων δε-
σμοφυλάκων... Εἰς ὅλον τὸν κόσμον συμβαίνουν
τὰ αὐτά...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἄδιάρρονον. Τοιαῦται ἱστορίαι κινεῖν πάντοτε
τὸ ἐνδιαφέρον, πρὸ πάντων ὅταν ὁ δεσμώτης κα-
τορθώσῃ νὰ δραπέτευσῃ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Αὐτὸ τοῦτο συνέβη μὲ ἡμᾶς... Κατορθώσαμεν
μάλιστα μεταμοισθέντες, νὰ διαβῶμεν τὰ σὺν-
ορα, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἐν ἀσφαλείᾳ, καθό-
σον διεδίδετο, ἀληθῶς ἢ ψευδῶς, ὅτι ὑπῆρχον
διαταγαὶ νὰ συλληθῇ ὁ κόμης Δελαίμας, ὅπου
καὶ ἂν ἤθελεν εὑρεθῇ, καὶ νὰ ὀδηγηθῇ εἰς Ἰ-
σπανίαν. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ κρυπτόμεθα εἰσέτι
καί, μετρημοισμένοι πάντοτε, νὰ διατρίψωμεν
τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, ὅπως ἐπιβιβάσθωμεν
εἰς Ροχέλλην... Κατὰ τὴν ὁδύσειαν ἐκείνην
διηλθον πλησιέστατα τῆς Τολώσσης καί, ἐπομέ-
ως οὐχὶ μακρὰν καὶ τοῦ μεγάρου μας.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πότε ; πότε ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Μά... εἶνε σχεδὸν ἕξ μῆνες...

ΜΑΡΓΑΡ

Ἀκούετε ἐκεῖ !

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Νὰ ἤμαι λοιπὸν τόσον πλησίον τῆς συζύγου
μου, καὶ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ... μοὶ ἐφαίνετο πολὺ
σκληρόν... μετ' ἀπουσίαν μάλιστα ἕξ περίπου
μηνῶν... Ἄλλ' ἄφ' ἑτέρου, ἡ παρουσία μου ἦτο
ἐνδεχόμενον νὰ γνωσθῇ καὶ νὰ γίνῃ αἰτία ν' ἀ-
νακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ πενθεροῦ μου... Μὴ
τολμῶν λοιπὸν νὰ ἐμφανισθῶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ
εἰς τὸ μέγαρον, ἔγραψα δύο λέξεις εἰς τὴν Αἰ-
μιλίαν μόνον καὶ τὴν παρκαμονὴν τῶν Χριστου-
γέννων... περὶ τὸ μεσονύκτιον...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἐκπληκτος καὶ τρέμουσα).

Τί λέγετε ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(σοβαρῶς).

Μοὶ ὑποσχέθητε νὰ σιωπήσητε καὶ νὰ μὲ ἀ-
σπύσητε. νὰ ἐμιλήσω.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Μὴ διακόπτης, Αἰμιλία μου... Λοιπὸν, ἀνε-
ψιέ μου ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Λοιπὸν, ἦλθον, ἀνέβην ἀπὸ τινος τοίχου τοῦ
περιβόλου.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Τί ἀκούω!

ΑΙΜΙΑΙΑ

(κάτωχος καὶ φρίσσουσα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τῆς διηγῆσεως).

ὦ Θεέ μου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐνόμιζα δὲ ὅτι θὰ ἡδυνάμην καὶ ν' ἀναχωρήσω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, χωρὶς κίνδυνον. χάρις εἰς τὸ σκότος... ὁπότεν, κάποιος ἀπὸ τὸ μέγαρον, διακρίνας με κατερχόμενον τοῦ ἐξώσου, καὶ ἐκλαβὼν με, βεβαίως, ὡς κλέπτῃν, μ' ἐπυροβόλησεν...

ΑΙΜΙΑΙΑ

(κρῖπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς).

Ἄ! (Ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Ἐρνέστον καὶ γορυπετῆς σχεδόν). Κύριε!... Κύριε!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Σιωπήσατε!... τὸ ἀπαιτῶ!...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ἰδίᾳ).

Ἐχάθην!

ΓΡΙΖΑΡ

(τῷ Βαλτάσαρ).

Τί ἔχεις;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Τί συμβεβηκός!... Καὶ πράγματι, τώρα ἐνθυμούμαι καλῶς... Ἦτο κατὰ τὸν Δεκέμβριον... τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἀκριβῶς...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Μάλιστα ἐνθυμούμαι ὅτι τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν ἀνεχώρησεν ὁ ἐξαδελφός σας Ἐδουάρδος. (Κίτημα ἀρχῆς τοῦ Ἐρνέστου). Ναί!... ναί!... ἦτο μὴ νύξ ζοφερωτάτη, βροχερά... Πρὸ μιᾶς καὶ πλέον ὥρας ἢ ἀνεψιά μου μὲ εἶχε καλονοκτίση καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, ὅστις εὗρεται κατ'ωθεν τοῦ ἰδικοῦ μου, ὁπότεν ἤκουσα ὡσάν ἐλαφρὰ βήματα εἰς τὸν ἐξώστην...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(διακόπτων αὐτήν).

Ἐγὼ ἤμην.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(συγκεχυμένης).

Ἄ! εἰσθε σεῖς!...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐνυπιάσω ἦτο ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μοὶ ἐφαίετο ὅτι ἤκουσα φωνὴν ἀνδρικήν...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ὀργλῶς).

Ἄνδρικήν!.. (Καταπραυνόμενος). Ἐγὼ ἤμην.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Εἶνε δυνατὸν!... Καὶ ἐγώ... ὁ ἄθλιος... σὰς ἐπυροβόλησα!..

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Τί λέγεις!

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(πλησιάζων τὸν Ἐρνέστον).

Ναί... ὁ πυροβολισμός ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἠκούσατε... Σὰς ἐπυροβόλησα ἀπὸ μακρὰν... ἀπὸ πολὺ μακρὰν, εἶνε ἀληθές, καί, κατ' εὐτυχίαν, ἢ χεῖρ μου ἔτρεμεν... Ἄλλως... Φρίπτω, ἀναλογιζόμενος μόνον τί θὰ συνέβαινε! Τὸν αὐθέντην μου!... τὸν σεβαστὸν μου κύριον!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄρκεῖ!... σιῶπα!.. Δὲν πταίεις, ἦτο λάθος...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἄλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον... Ἡ συνείδησίς μου θὰ μὲ τύπητ' αἰώνως δι' ἐν μεγαλειότερον ἁμάρτημα... (Προχωρῶν καὶ γορυπετῶν πρὸ τῆς Αἰμιαίας). Κυρία κόμησσα!... εὐγενῆς καὶ ἐντιμὸς μου κυρία... εἶμαι εἰς δυστυχίαν... εἰς ἄθλιος!... ἐτόλμησα νὰ σὰς ὑποπτεῖθῶ!... Ἐξ μῆνας τώρα, σὰς συκοφαντῶ ἐνδομύχως!... Σεῖς νὰ προδώσητε τὸν αὐθέντην; Ἦτο ποτὲ δυνατὸν; Καὶ ὅμως ἐγώ, ὁ ἀνάξιος δοῦλος, ἐτόλμησα νὰ φαντασθῶ τὸ τοιοῦτον!...

ΑΙΜΙΑΙΑ

(ἀνεγείρουσα αὐτόν).

Βαλτάσαρ!...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Σεῖς, ἢ ὅποια ὑπῆρξατε πάντοτε τόσο ἀγαθὴ πρὸς ἐμέ!... διότι μόνον ἄπαξ, σήμερον μ' ἐτιμωρήσατε, ὅταν μὲ ἀπεδιώξατε...

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καλὰ, Βαλτάσαρ, καλὰ... Ἀφοῦ ἀναγνωρίζεις τὰ σφάλματά σου, λησμονοῦμεν τὰ πάντα... Τώρα ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν κυρίαν σου ν' ἀπορρασίση περὶ σοῦ...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(ὀκταευκῶς).

Κύριε κόμη... θὰ μὲ ἀξιώσητε τῆς συγγνώμης σας;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ψυχρῶς).

Δύναμαι νὰ παρίδω τὰς ὑβρεῖς, τὰς ἀποτεινομένας εἰς ἐμέ προσωπικῶς, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν, τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν κατὰ τῆς συζύγου μου... Βραδύτερον θὰ σκεθῶ τί δύναμαι νὰ κάμω διὰ σέ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀφοῦ ἄπαξ ἢ κυρία σου σὲ ἀπέπεμψεν, ἐξέλθε.

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἄ! εἶνε πολὺ σκληρὸν... πλὴν εἶμαι ἄξιος τῆς τιμωρίας μου, αὐθέντα... (Προχωρῶν πρὸς

τὴν Αἰμιλίαν). Κυρία, ὑπῆρξα ἔνοχος... ἀλλὰ σὺ εἶς ὁ ἀθῶος ἄγγελος μεσιτεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(τῇ κ. Δαρμαντιέρ).

Θεῖά μου, ἐπαναβλεπόμαθα... (Πρὸς τὴν Μαργαρίτῃ καὶ τὸν Γκριάρ). Φίλοι μου, ἀρετέ μου... (Πρὸς τὸν Βαλτάσαρ, ζητοῦντα δι' ἰκετικὸν βλέμματος τὰ τῶ ὀμιλήσῃ. "Ἐξέλθε!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ἐρνέστος, Αἰμιλία.

[Ὁ Ἐρνέστος μένει ἄρθρος εἰς τὸ βῆθος, βεβουλισμένος εἰς σάψεις. — Ἡ Αἰμιλία στρέφεται ἐπικνελημένως πρὸς αὐτὸν ὡσεὶ ζητοῦσα ἀλλὰ μὴ τολμῶσα νὰ τῶ ὀμιλήσῃ· τέλος μὴ δυνάμενη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς της, γονυπετεῖ καὶ προσεύχεται, τὰ νῦθα ἔχουσα ἐστραμμένη πρὸς τὸν Ἐρνέστον].

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(πλησιάζων βραδέως).

Λοιπὸν, Αἰμιλία, τί κάμνετε;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄλλοίμονον, κύριε! δὲν τολμῶ οὔτε νὰ σᾶς ἀτενίσω, οὔτε νὰ σᾶς ὀμιλήσω... ὦ Θεέ μου! ἔὰν εἰςέυρατε τί ὑποφέρω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐγερθῆτε... καὶ ἀκούσατέ με.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἐγείρεται καὶ πλησιάζει, νεύουσα χαμαί, τὸν Ἐρνέστον).

Ἄ, κύριε! σᾶς εὐχαριστῶ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ψυχρῶς).

Μη μ' εὐχαριστῆτε... Ἐσυλλογίσθην τὸν πατέρα σας, τὸν ὁποῖον μία τριαύτη ἀποκάλυψις θὰ ἔφερεν εἰς τὸν τάφον, καὶ ἔπραξα ὅ,τι ὄφειλον νὰ πράξω χάριν ἐκείνου καὶ χάριν ἐμοῦ... Ἡθέλησα, ἵνα ἐκείνη, ἣτις ἔφερε τ' ὄνομά μου, μείνῃ σεβαστὴ καὶ ἐντιμὸς καὶ τὸ κατώρθωσά... Ἄνεκτῆσατε τὴν ὑπόληψιν πάντων...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς σας, κύριε... Δὲν θέλω νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσίς σας, ἡ στέρψις τῶν συμβουλῶν σας, ὅτι τὰ πάντα τέλος, ὑπεβοήθησαν τὴν ἐπιπολαιότητά μου καὶ τὴν ἀπερισκεψίαν μου καὶ συνετέλεσαν, ἀκούσιως μου, εἰς τὸν ὄλεθρόν μου... Οὐδὲν ἐξ ὄλων τούτων δύναται νὰ μειώσῃ τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός μου, τὸ γνωρίζω... Ἡ θεῖα δίκη, ἡ μᾶλλον αἰ τύψεις τοῦ συνειδότος μου, αἵτινες σᾶς ἀπεκάλυψαν τὸ ἐγκλήματόν μου, μαρτυροῦσιν ὅτι εἶνε ἀσυγχώρητον... Ἐὰν ὁμως ἡ γενναιοφροσύνη σας σᾶς ἐμποδίξῃ τοῦ νὰ με τιμωρήσῃτε καὶ νὰ ἐκδική-

θῆτε, τὸ ἔργον αὐτὸ ὄφειλω νὰ τὸ ἀναλάβω ἐγώ, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ θάνατός μου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(δικιόπτων).

Τί λέγετε;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ναί, ὁ θάνατός μου εἶνε τὸ μόνον μου καταφύγιον, ἡ μόνη μου ἐλπίς!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐπανασθῆ τις ἐν σφάλμα διαπραττων ἕτερον; Μόνη ἡ ἐγκατεργασίς χαρισμεύει εἰς ἐξίλασμάν τῶν ἀμαρτημάτων... ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ μακρὰν καὶ ἀδιάσειστον γενναϊότητα καὶ ἐννοῶ ὅτι εἶνε εὐκολώτερον ν' ἀποθάνῃ τις...

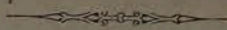
ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄ, κύριε!... Ὅ, σᾶς ὑπακούσω εἰς ὅ,τι μοῖ ἐπιβιάητε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, θὰ ζήτησῃτε, ἀλλὰ μακρὰν ἐμοῦ. Θέλω, ἐὰν ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος συντελεσθῇ αθροῦτως καὶ ἄνευ πατάγου... Μὴ ἀνκησυχῆτε... θέλω ἐξοικονομήσῃ εὐσχήμως τὰ πράγματα... Τὸ καθ' ὑμᾶς, κυρία, ἀφοῦ ἀπαξ ὑπεστέθητε νὰ με ὑπακούσητε, θὰ μάθητε ἐντὸς ἐλίγου τί ἀπεφάσισα καὶ τί ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν... (Χωρεῖ, ὅπως ἐξέλθῃ). Ὅ, ἐπανεέλθω.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Σὰς ἀκούω... Τι ἐπιθυμείτε;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Θέλω ὑποβληθῆ ἀγογγύστως εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ δικαιοσύνη σας ἀποφασίσῃ, ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἀφανῆ αὕτη... ἀλλὰ μὴ μὲ ἀποστερῆτε πάσης ἐλπίδος... Καὶ μίαν ἡμέραν, κύριε, μίαν ἡμέραν, τοῦλάχιστον, ὅποταν ἡ νεότης μαρανθῆ ὑπὸ τῆς ὀδύνης καὶ τῶν ἐτῶν, ὅποταν αἱ παρειαί μου κλυωμένα ὑπὸ τῶν δακρύων, πείσωσιν ὑμᾶς ὅτι ἐκλαυσα ἄρκετὰ διὰ τὸ ἀμάρτημά μου... τότε... ἂ! θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς... τότε θὰ δύναμαι νὰ ἐλπίσω... (Ὁ Ἐρνέστος ἀπομακρύνεται, ὅπως ἀποκρίψῃ τὴν συγκίνησίν του. Ὡ! μὴ μ' ἐγκαταλείπητε οὕτω... μίαν στιγμὴν ἀκούε, σὰς ἱκετεύω, μίαν χάριν... (Ὁ Ἐρνέστος παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐξόδου ἦδη εὐρισκόμενος σταματᾷ). Ὅχι δι' ἐμέ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἄλλὰ διὰ ποῖον;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Διὰ τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον Βαλτάσαρ... Εἶνε δικαίον νὰ τιμωρηθῆ; Καὶ ὀφείλω ἄρα γε εἰς τὰ σφάλματά μου νὰ προσθέσω καὶ ἕτερον, τὸ νὰ σὰς στερήσω δηλαδὴ ἐνὸς φίλου εἰλικρινοῦς, ἐνὸς πιστοῦ θεράποντος;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Θὰ ἐπανέλθω... θὰ φροντίσω... ἀναμείνατέ με ἐνταῦθα.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Θὰ σὰς ἀναμένω, κύριε. (Ὁ Ἐρνέστος ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Αἰμιλία, εἶτα Γριζάρ καὶ Μαργαρίτ.

ΑΙΜΙΛΙΑ

(κλαύουσα).

Φεύγει... μ' ἐγκαταλείπει!... Θεέ μου! ὅποια τύχη μ' ἐπερίμενον, ὅποιον μέλλον μοὶ ἐπεφυλάσσετο! Ὅποια εὐδαιμονία καταρροῦσα δι' ἐν καὶ μόνον σφάλμα (Ἀησθήτως). Κάποιος ἔρχεται... (Ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της). Χάριν ἐκεῖνου, χάριν τῆς ὑπολήψεώς του, ἃς ἀπακούσω τὰ δάκρυά μου... (Βλέπουσα εἰσερχόμενος τὴν Γριζάρ καὶ τὴν Μαργαρίτ καὶ προσποιημένη γαϊδρότητα). Ἄ! εἶτε ἡ Μαργαρίτ καὶ ὁ σύζυγός της.

ΓΡΙΖΑΡ

(ὄδον τὸν βραχίονα τῆ Μαργαρίτ).

Ναί, γυναίκα, εἶμαι ὁ πλέον εὐτυχὴς τῶν ἀνθρώπων καὶ σὲ ἀγαπῶ τώρα πλέον παρὰ ποτὲ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤ

Καὶ διατί;

9.

E. SCRIBE

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἰδ. ἀρ. 23].

ΑΙΜΙΛΙΑ

Μίαν λέξιν, μίαν μόνον ἀκούω... διότι τὰ πάντα μοὶ προλέγουσιν ὅτι σὰς βλέπω διὰ τελευταίαν φορὰν...

ΓΡΙΖΑΡ

Τὸ διατί δά δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ τὸ μάθης ἀπὸ ἐμέ, ἀλλ' ἐγὼ θὰ τὸ εἶπώ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ πρῶτα πρῶτα εἰς τὴν κυρίαν κόμησάν, διότι ἐμπροσὰ τῆς σὲ εἶχα ὑποκτεθῆ.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Τί λέγεις, Γριζάρ;

ΓΡΙΖΑΡ

Μάλιστα, κυρία... Μὲ ὅλα ἴσα μοῦ εἶχατε εἶπῃ, ἐγὼ εἶχα ἀκόμη ἀμφισβητεῖς, ἐπεὶ δὴ ἓνας μικρὸς ξανθός, ἓνας ἐμποροῦπάλληλος, ἀκολουθοῦσε τὴν γυναϊκά μου... Τούς ἐπερὶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ κατόπιν, καὶ τοιοῦτοτρόπως εἴμεθα τρεῖς καὶ ἐκνηγοῦσαμεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον... Ὁ φίλος λοιπὸν ἐτρογύριζε σήμερον ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς τὸν κῆπο καὶ ὅλο ἐπλησίαζεν εἰς τὴν μεγάλην καστανίνην... Τρεῖς φρασις ἐπῆγε καὶ ἐκύτταζεν εἰς τὸ κούρωμα τοῦ δένδρου... Ἐγὼ, κουμμένος, παρεμόνευα, ὁπότεν βλέπω τὴν κυρίαν Μαργαρώ μου, ἡ ὁποία ἦλθε καὶ ἔβαλε ἓνα γράμμα εἰς ἐκεῖνο τὸ κούρωμα καὶ ἀμέσως ἔφυγε μὲ τὰ τέσσαρα... Λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ἂν καὶ δὲν ἦτανε προωρισμένον δι' ἐμέ... (Ποιεῖ σημεῖον ὡς νὰ ἀποσφραγίσῃ ἐπιστολήν).

ΜΑΡΓΑΡΩ

(ἰδίᾳ).

"ὦ Θεέ!

ΓΡΙΖΑΡ

Τὸ ἤνοιξα, τὸ ἐδιάβασα καὶ εἶμαι τρελλός ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, διότι ἐν πρώτοις, τοῦ ἔλεγεν ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ καθόλου καὶ νὰ παύσῃ νὰ τὴν ἀκολουθῆ, ἔστωντας καὶ νὰ ἀγαπᾷ μόνον ἐμένα! Βλέπετε, ἡ πονηρή; εἰς τοὺς ἄλλους τὸ λέει ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἰς ἐμένα δὲν τὸ εἶπε ποτέ!

ΜΑΡΓΑΡΩ

(Χιμηλὴ τῆ φωνῇ τῆ Αἰμιλίας).

"Α, κυρία! πόσα δὲν σὰς χρεωστῶ!

ΓΡΙΖΑΡ

"Ἰστερα, ἔβαλα πάλι τὸ γράμμα εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὁ φίλος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ παραλάβῃ... "ὦ! ἂν ἐδιδέπατε τὴν ἀπελπισίαν του!... τραβοῦσε τὰ μαλλιά του...

ΜΑΡΓΑΡΩ

"Ὁ κουμμένος!

ΓΡΙΖΑΡ

Καὶ ἐγὼ τὸν ἐλυπήθηκα, ἀλλὰ στὸν ἴδιον καιρὸν καὶ ἐχάρηκα, διότι ἀπεδείχθηκεν ὅτι ἡ γυναϊκά μου...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Δὲν εἶνε φρονιμώτερη ἀπὸ τὰς ἄλλας... (Προσβλέπουσα τὴν Αἰμιλίαν), ἀλλ' εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ λάβῃ καλὰς συμβουλὰς...

ΓΡΙΖΑΡ

"Αδιάφορον! Τώρα ἔμπορεῖς νὰ κάμνης β,τι

θέλεις, ποτέ δὲν θὰ σοῦ ἐναντιώσωμαι... Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἦμαι ὁ καλλίτερος ἄνδρας τοῦ κόσμου καὶ νὰ σὲ ὑπακούω εἰς ὅλα!

ΜΑΡΓΑΡΩ

(λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀτενίζουσα πάντοτε τὴν Αἰμιλίαν).

Καλά, Γριζάρ, καλά... (Ὁδηγοῦσα αὐτὴν πλησίον τῆς Αἰμιλίας). Τώρα εὐχαρίστεις τὴν κυρίαν καὶ ἄς φεύγωμεν.

ΓΡΙΖΑΡ

Νὰ τὴν εὐχαριστήσω;... διατί;

ΜΑΡΓΑΡΩ

Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω... Δὲν εἶπες ὅτι θὰ μὲ ὑπακούης;

ΓΡΙΖΑΡ

"Ἐχεις δίκαιον. (Ἀπαλλάττει τὴν χεῖρα τῆς Αἰμιλίας ἱποκλιθόμενος).

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά τῆς).

"Ὀχι, Γριζάρ, ἄρκει... (Ἰδίᾳ). ὦ Θεέ μου! εἶθε τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἐπραξά ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν ἐξίλασμάν τοῦ ἀμαρτήματός μου!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

(Οἱ προηγούμενοι, Κυρία Δαρμαντιέρ, Βαλτάσαρ, ἰσταμένως ὀπισθεν αὐτῆς).

Ζ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

"Α, ἀνεψιά μου, ἀγαπητή μου ἀνεψιά! Ἐποῖα εὐτυχία! Δὲν εἰςεύρεις... Διωρίσθη πρῶσθους! Τὸ μέγαρον ἐγέμισεν ἀπὸ κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐργεταὶ νὰ τὸν συγχαρῇ... Ἰδοῦ, τοὺς ἀκούεις;... Πόσους φίλους ἔχει κἀνεὶς εἰς τὴν εὐτυχίαν του!

ΜΑΡΓΑΡΩ

(τῇ Αἰμιλίᾳ).

Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶθε ἡ μάλλον εὐτυχὴς κυρία κόμησσα, δὲν εἶνε ἀληθές;

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ναί, τέκνον μου, καί, φίλοι μου...

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ προηγούμενοι, Ἰρνέστος.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ἔσωθεν).

Σὰς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, διὰ τὰ συγχαρητήριά σας, τὰ ὁποῖα μεγάλως μὲ συγκινοῦν...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

(τῇ Αἰμιλίᾳ).

"Ἡ ἡμέρα αὕτη, κυρία, εἶνε ἡμέρα χαρᾶς δι'

δλους καθώς και δι' ἐμέ, καθόσον χάρις εἰς ὑμᾶς ὁ αὐθέντης μου μὲ ἐσυγχώρησεν.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄ! τὸν εὐχαριστῶ...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἐγὼ ὅμως δὲν τολμῶ νὰ σᾶς εἰπῶ τί αἰσθάνομαι ἐνδομύχως... Σᾶς ἀγαπῶ τώρα ὅσον καὶ τὸν κύριόν μου... σᾶς θαυμάζω... ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὑπηρετῶ γονυπετής...

ΜΑΡΓΑΡΩ

Καὶ ἔχει δίκαιον...

ΓΡΙΖΑΡ

Βεβαίωτατα...

ΑΙΜΙΛΙΑ

Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου... ἀρκεῖ... ἀρκεῖ... (*Ἰδία*). Εἶμαι λοιπὸν καταδικασμένη νὰ σφετερίζομαι τὴν ὑπόληψιν ὄλων αὐτῶν τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ὅστις εἰσελθὼν ἐν τῷ μεταξύ, λαμβάνει τὴν κυρίαν Δαρμαντιέρ ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ὁδηγεῖ αὐτὴν δεξιά).

Ἐνωσεῖτε, θεία μου, ὅτι τὸ νέον μου ὑπούργημα μοὶ ἐπιβάλλει καθήκοντά τινα... Καὶ ἐν πρώτοις ὀφείλω νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς Παρισίους.

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Βεβαίως, πρέπει νὰ ὑπάγητε... Θὰ ἔλθωμεν μαζύ σας, θὰ σᾶς συνοδεύσωμεν... Τί λέγετε, ἀνεψιά μου;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ τοιοῦτον εἶνε δύσκολον, διότι κατὰ τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ἔλαβον πρὸ ὀλίγου, ὀφείλω ν' ἀναχωρῶ ἀμέσως σήμερον... Ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴν σύζυγόν μου περὶ τινῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων... ἐπιτρέπετε, θεία μου;

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Πῶς ὄχι!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(χωρῶν πρὸς τὴν Αἰμιλίαν καὶ ὁδηγῶν αὐτὴν εἰς τὸ προσκήμιον, ἐνῶ οἱ λοιποὶ μένουσιν εἰς τὸ βῆθος).

Τὴν θέσιν ἐκείνην τοῦ πρέσβευος, τὴν ὁποίαν μοὶ εἶχον προτείνῃ, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχον σκοπὸν ν' ἀποποιηθῶ διὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ πλησίον σας, τὴν ἐδέχθην... Καὶ ἐπειδὴ, ἐγκαταλείπων... Ἰδοὺ ἐν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐγχειρίζω καὶ τὸ ὁποῖον περιέχει τὰς τελευταίας μου θελήσεις. (*Τῇ ἐγχειρίζει ἔγγραφόν τι*).

ΑΙΜΙΛΙΑ

Θὰ τὰς ἀκολουθῶσω, κύριε, ἀπαρεγκλίτως. (*Λαμβάνει αὐτὸ*).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ σᾶς παραχωρῶ ἀπὸ

τοῦδε τὸ ἤμισυ τῆς περιουσίας μου ἐνόσω ζῶ καὶ τὸ ὅλον μετὰ τὸν θάνατόν μου... (*Ἡ Αἰμιλία ποιεῖ κίνημα, ὡς ἵνα σχίσῃ τὸ ἔγγραφον*). Δὲν ἔχετε δικαίωμα ν' ἀποποιηθῆτε! Ὅρκισθητε νὰ μὲ ὑπακούσητε, καὶ τὴν φορὰν ταύτην, τοῦλάχιστον, σεβασθῆτε τὸν ἕρκον σας...

ΑΙΜΙΛΙΑ

(καλύπτουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ αἰσχύνης καὶ συμπτήσσοσα τὸ ἔγγραφον).

Ἄ, κύριε!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Δαρμαντιέρ καὶ ἀσπαζόμενος αὐτήν).

Ἄναχωρῶ, ὑγιαίνετε... (*Ἰδία, παρατηρῶν τὸν Βαλτάσαρ*). Καὶ τὸν πτωχόν μου αὐτὸν Βαλτάσαρ, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐπανέσωρ πλέον! (*Γεγωνία*). Ἐλθέ καὶ σύ, γειαιεὶ καὶ πιστέ μου φίλε, ἄς ἐναγκαλισθῶμεν! (*Περιπηθόσονται ἀλλήλους*).

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἄ! ἀγαθὲ μου αὐθέντα!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ).

Κλαίω χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί...

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Ἐγὼ τὸ γνωρίζω κάλλιστα· εἶνε ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(τῇ Μαργαρῷ καὶ τῷ Γριζάρ ἀποχαιρετίζων αὐτούς).

Ἐγιαίνετε, φίλοι μου, ὑγιαίνετε... καὶ τώρα ἄς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως... (*Χωρεῖ βήματά τινα πρὸς τὴν θύραν*).

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Καὶ τὴν σύζυγόν σας, δὲν τὴν ἀποχαιρετίζετε;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ιστάμενος).

Ἀληθῶς... (*Χωρῶν πρὸς τὴν Αἰμιλίαν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά της*) Ἐγιαίνετε, φίλε μου, ὑγιαίνετε... (*Βαίνει, ὅπως ἐξέλιθη*).

ΑΙΜΙΛΙΑ

(ἀτενίζουσα αὐτὸν ἐνθαυρῶς καὶ ἰκετευτικῶς).

Κύριε... μὰς βλέπουν...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ἐχετε δίκαιον... (*Τὴν ἀσπάζεται εἰς τὸ μέτωπον*).

κ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

Ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀκτώ δέκα ἡμερῶν θὰ σᾶς ἐπανιδώμεν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

Ναί, ἀγαπητὴ μου θεία, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν...

ΑΙΜΙΑΙΑ

(χαμηλῆ τῆ φωνῆ τοῦ Ἐρνέστω).

Εἶνε ἀληθές;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ

(ὁμοίως χαμηλῆ τῆ φωνῆ).

Οὐδέποτε! (Γεγωνία). Ὑγειαινέτε ὅλοι, ὑγειαινέτε!

ΒΑΛΤΑΣΑΡ, ΓΡΙΖΑΡ ἔ ΜΑΡΓΑΡΩ

Κατευόδιον, κύρια κόμη, εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ!

Χ. ΔΑΡΜΑΝΤΙΕΡ

(παρατηροῦσα εὐφροσύνας καὶ μετ' ὑπερηφανείας τὴν Αἰμιλίαν).

Πόσον εἶσαι εὐτυχής!

ΑΙΜΙΑΙΑ

(μόνη, δεξιόθεν τῆς σκηνῆς).

Δυστυχής διὰ βίου! (Ὁ Ἐρνέστος ἀπομακρύνεται, ρίπτων τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς σιζύγου του, ἣτις καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἀναλύεται εἰς δάκρυα. Πάντες οἱ λοιποὶ προπέμποσι τὸν Ἐρνέστον).

Τ Ε Λ Ο Σ